

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

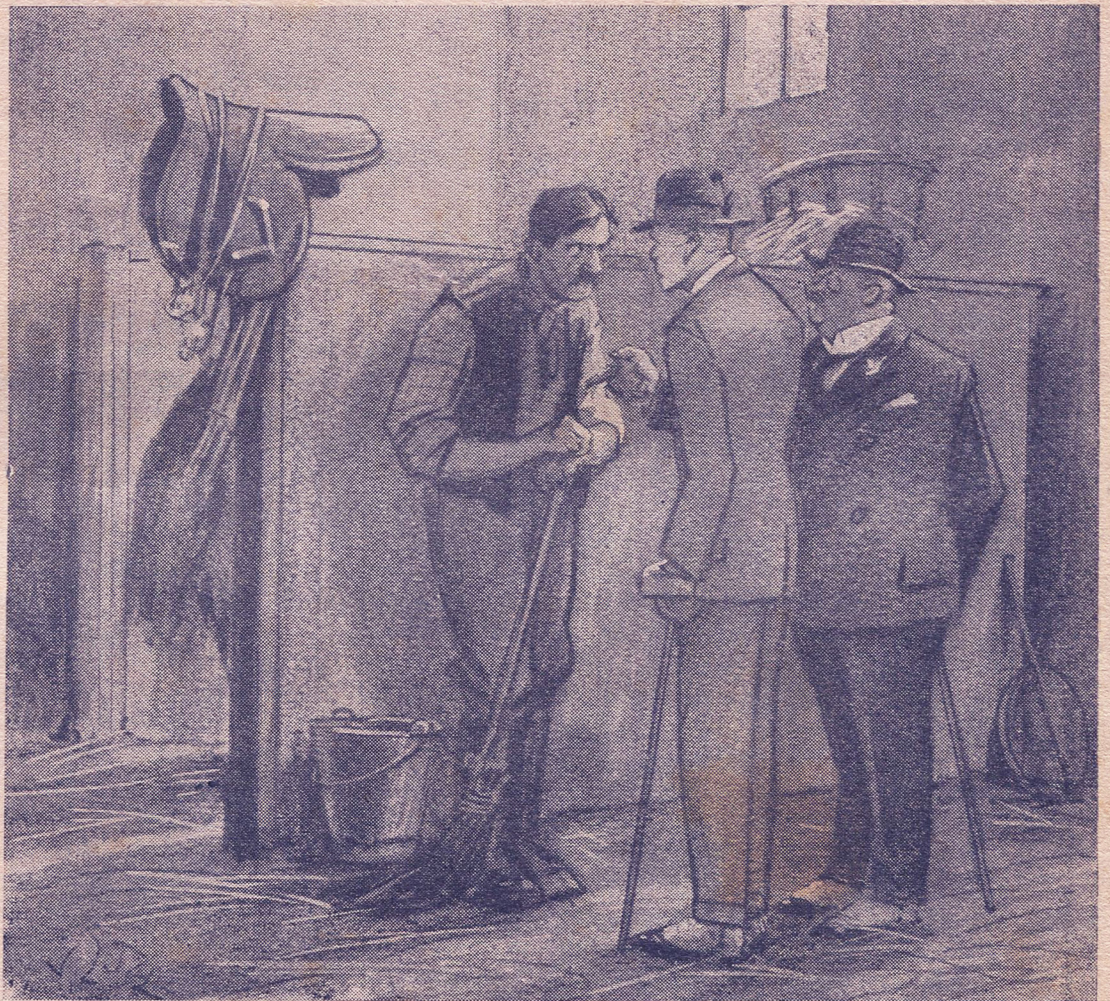

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE JUWEELLEN VAN OLGA DIMITRIEFF

Fr. 2.—

In de oogen van den stalknecht schitterde hebzucht.

No. 1275.

NIEUWE SERIE

De Juweelen van Olga Dimitrieff

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES ZOEKT AFLEIDING.

Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, en wien misschien geen twee menschen op de geheele wereld als John Raffles kenden, zat met tamelijk lusteloos gelaat aan zijn ontbijt-tafel, volgens de Engelsche gewoonte goed voorzien van ham, gekookt spek, gebakken eieren en zelfs visch.

De Groote Onbekende at, tegen zijn gewoonte, met weinig smaak, en bladerde onverschillig in een nummer van de „Times”, dat opengespreid naast zijn bord lag.

— Het lijkt er waarlijk wel wat op, alsof de menschen braaf beginnen te worden! mompelde hij schamper in zichzelf. Als men de rechtbankverslagen leest, die vandaag de kolommen van het City-blad sieren, dan zou men werkelijk haast zeggen dat de tijden naderen, waarop het lam met den wolf samen zullen grazen! Mag men dit brave blad gelooven, dan zou de wereld toch nog niet zoo verdorven zijn, als waarvoor ik haar altijd heb gehouden — en nog houd, al schijnt mijn allerbeste vijand Baxter in de laatste dagen al verbazend weinig te doen te hebben!

Op dit oogenblik trad de vertrouwde secretaris van Lord Lister, Charles Brand, binnen.

Deze kende het sprekend gelaat van zijn vriend te goed om niet onmiddellijk te zien dat er iets aan het humeur van zijn beschermer schortte.

Hij maakte echter geen opmerking en wachtte kalm af tot Lord Lister hem de reden van zijn mistroostigheid zou mededeelen.

— Ben je daar, Charles, vroeg Raffles, zonder van de lectuur van zijn lijfblad op te zien.

— Ja, Edward, ik kom hooren of je ook iets voor mij te doen hebt.

— Ik kan je alleen voorstellen, je een weinig met mij te vervelen, beste Charles!

— Is er dan werkelijk niets te doen?

— Je behoeft slechts de „Times” even in te zien, en je zult mij dadelijk gelijk geven als ik je zeg, dat er tegenwoordig niets meer gebeurt! De schoone tijden van weleer zijn voorbij, naar het schijnt en wij zullen er ons blijkbaar in moeten schikken om voortaan in de kranten niets anders te lezen dan verhalen over juffrouwen die in koffie gestikt zijn, overreden schoothondjes, in de jenever gesmoorde metse-laars en andere narigheden van hetzelfde allooi!

— Heb je de advertentiepagina's al eens doorgelezen? Daarin wil wel eens iets staan, dat je aandacht trekt en je aanleiding geeft, om je buitengewone schranderheid nuttig aan te wenden!

— Begin je me te vleien, Charles? Dat is anders je gewoonte niet.

— Dat weet je wel beter! We kennen elkaar al te lang, dan dat ik je met vleierij aan boord behoef te komen, en als ik je zeg, dat je schran-

derheid buitengewoon groot is, dan is het dat ook werkelijk. Hoe vaak is het al niet voorgekomen, dat je de schranderste speurhonden van Scotland Yard op een dwaalspoor hebt gebracht en zaken hebt opgelost, die voor al die politiemannen in het diepste duister gehuld bleven!

— Dat is wel zoo, gaf Raffles toe, maar je zult me moeten toegeven, dat er ook niet veel hersens voor noodig zijn, om het van onzen vriend Baxter te winnen.

— O, van hem sprak ik niet, zei Charles minachtend. Baxter is zoo ezelachtig, dat het mij eigenlijk verwondert, dat hij al niet lang in het Hoogerhuis zit.

— O, viel Raffles zijn secretaris in de rede, nu overdrijf je het toch wel een beetje. Ik verzeker je, dat er in het Hoogerhuis verscheidene knappe koppen zitten.

— Zoodra je mij er meer dan drie kunt noemen, beloof ik je, dat ik er eens heen zal gaan, zei Charles op zijn beurt lachend. En geef me nu eens antwoord op de vraag, die ik je zooeven deed, namelijk, of je de advertenties al hebt doorgelezen, die anders een dankbaar onderwerp voor je plegen te zijn.

— Neen, zoover ben ik nog niet. Om je de waarheid te zeggen, was ik verdiept in een tamelijk interessant verslag van de redevoering, die onze premier gisteren heeft gehouden.

— Waar had hij het over?

— Over den handel in blanke slavinnen.

— Spreekt daar een Engelsche Premier in het publiek over? Dat verbaast mij erg, zei Brand.

— Om je de waarheid te zeggen, mij ook! zei de Groote Onbekende, terwijl hij de bladen van de „Times” een voor een omsloeg. De kuisheid heeft in dit blad van nevel en slechte tooneelstukken een dergelijke hoogte bereikt, dat het ook mij in de hoogste mate verwondert, een Engelsch Premier te hooren spreken over dingen, die volgens elk rechtgeaard Engelschman in Groot-Brittannië niet bestaan!

Onder het spreken liet Raffles zijn blikken over de advertentiekolommen glijden.

Zijn secretaris volgde met aandacht de bewegingen van den man, die tegenover hem aan de tafel zat. Reeds jaren kende hij dat gelaat en toch viel hem telkens weer opnieuw de buitengewone schrandereheid en de scherpte dier mannelijke trekken op.

Nu Raffles las, lagen zijn lange wimpers op zijn wangen en teekenden daar donkere schaduwen.

Plotseling keek hij van zijn lectuur op en vroeg aan zijn secretaris:

— Wist je dat het circus van Albert Althoff hier kwam, Charly?

— Ik heb er op de club over hooren spreken.

— Bedoel je de Club, waarvan ik Vice-President ben?

— Juist!

— Ja, het verwondert mij niets, dat men er daar druk over spreekt. Zoo'n reizend circus is juist iets voor een groot aantal van de adellijke heeren, die daar komen.

— Waarom eerder een reizend circus, dan een vast?

— Wel, dat is nogal duidelijk, dunkt me! Een amourette met een paardrijdster of een trapezewerkster van een reizend circus is immers veel gemakkelijker uit te maken, dan een liaison met een circusster, wier verblijf in dezelfde stad het leven van haren aanbieder zeer onaangenaam zou kunnen maken.

— Dat is zoo, beaamde Charles Brand. Onze adellijke jongelui vinden een paardrijdster heel aardig... gedurende een week of twee, drie. Maar in de vierde week begint ze te vervelen, en in de vijfde onuitstaanbaar te worden.

— En daarom is het voor de jongelui, waarover jij spreekt, juist zoo voortreffelijk ingericht, dat zoo'n reizend circus maar ongeveer vier weken in een en dezelfde plaats blijft.

— Maar geloof jij ook niet, Edward, dat de meeste dametjes van zoo'n circus ook niet beter verdienen?

— Zeg dat niet, Charly, antwoordde Raffles ernstig. Je zoudt daarmee groot onrecht doen aan een menigte onschuldige jonge meisjes, die, ofschoon zij steeds aan de grootste verleidingen bloot staan, hun onschuld weten te bewaren. Je zult mij wel toestaan, dat dit voor die schepseltjes heel wat moeilijker is, dan voor de dames van de groote wereld, die van kindsbeen af steeds op het rechte pad zijn gehouden door strenge vaders en door de liefde van haar moeders.

— Er is veel waars in wat je zegt, beste Edward, en ik doe boete voor mijn opmerking van straks.

— Weet je wie er bij is, Charles?

— Neen, want ik heb de aanplakbiljetten maar heel vluchtig doorgekeken.

— Dan zal ik het je zeggen, niemand minder dan Olga Dimitrieff, de beroemde Russische schoolrijdster.

Ik moet je zeggen dat het me genoeg doet, dat we deze voortreffelijke schoolrijdster in de Engelsche hoofdstad te zien krijgen.

— Zij moet wel bijzonder goed zijn, Edward, als jij haar zoo in de hoogte steekt, want ik weet dat jij op het punt van paardrijden niet gauw tevreden bent.

— Dat is ook zoo! Als je, zooals ik, maanden lang onder de Arabieren geleefd hebt en een half jaar bij de Kozakken, die na hen de beste paardrijders ter wereld zijn, dan moet er heel

wat gebeuren op dat gebied, wanneer je er verwonderd over kunt staan. Maar ik zeg je dat Olga Dimitrieff voor mij verreweg de beste paardrijdster ter wereld is.

— Rijdt zij beter dan jijzelf?

— Veel beter, Charles!

— Is ze schoon?

— Betooverend!

— Jong?

— Nauwelijks twintig jaren, misschien nog wel jonger!

— Zou je mij haar niet eens kunnen beschrijven, want je hebt mij nieuwsgierig gemaakt.

— O, dat gaat gemakkelijk genoeg! Ze is, zelfs voor een Russische vrouw, beroemd om de buitengewoon schoone rossigblonde kleur van haar. Haar oogen, van zeldzame grootte, hebben een eigenaardige tint: ze zijn noch zwart, noch blauw en hebben toch van beide kleuren iets. Je hebt natuurlijk wel eens afbeeldingen gezien van de Venus van Milo

en daarom het schoon ovaal van het gelaat bewonderd. Welnu, ik zeg je, dat Olga Dimitrieff in dit opzicht volstrekt niets bij dit wereldberoemde beeldhouwwerk behoeft achter te staan, ik zou haast zeggen, integendeel!

— Is ze soms vrij lang voor een vrouw? viel Charles hem haastig in de rede.

— Voor een Russische zeker, antwoordde Raffles.

— Heeft zij een olijfkleurige tint?

— Ja, heel donker! Maar hoe weet jij dat Charles? Heb je haar dan zelf gezien?

— Dat moet wel haast, Edward, want jouw beschrijving past geheel op de schoone vrouw, die ik gisteren ontmoette, juist toen ik de Club verliet.

— Was je toen alleen?

— Neen, ik had Graaf Highburn en Viscount Bornemouth bij me.

Plotseling was Raffles een en al aandacht.

HOOFDSTUK II.

TWEE ADELLIJKE EERROOVERS.

Hij legde de „Times” terzijde en keek zijn trouwen vriend en secretaris strak aan.

— Ik hoop toch niet, Charles, dat je die twee schobbejakken tot je vrienden hebt gepromoveerd? De hemel weet, dat ik geen braaf mensch ben in de beteekenis, die gewone menschen daaraan plegen te hechten! Maar ik zou me nog liever onmiddellijk door mijn meest beminden vijand, inspecteur Baxter, laten arresteeren, dan dat ik mij deze twee adellijke heeren tot vrienden zou kiezen, of ook maar met hen zou willen ruilen.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, Edward en je behoeft geen oogenblik vrees te koesteren dat ik hen tot mijn intieme vrienden zou maken. Het was louter toeval, dat wij samen op straat kwamen!

— Dus zij hebben Olga Dimitrieff ook gezien?

— Natuurlijk, even goed als ik!

— En hoe was de indruk, dien de mooie paardrijdster op onze beide vrienden maakte?

— Dat behoef ik je nauwelijks te zeggen! Graaf Highburn likte zijn dikke lippen als een poes, die melk geproefd heeft en zijn leelijke oogen glommen als kooltjes vuur. Ik heb in mijn heele leven nog nooit iemand zoo overstuur zien raken door het aankijken van een mooie, jonge vrouw.

— Zoo zoo, merkte Lord Lister nadenkend op. Ik zal je eens wat zeggen, Charles! Ik heb er zoo'n flauw idee van, dat ik zoeven te onrechtvaardig was, toen ik beweerde, dat er in het geheel niets meer gebeurt en dat ik mijn tijd met rentenieren zal moeten doorbrengen! Maar vertel me nu eens, wat je nog verder hebt gezien!

— Gezien niet veel, maar gehoord wel een paar woorden, vol beteekenis, die ik je natuurlijk wel eerder zou verteld hebben, als ik geweten had, dat het hier de persoon betrof, die zoodanig je belangstelling schijnt te trekken.

Charles Brand had deze laatste woorden met lichten spot in zijn toon gezegd en zijn vriend eens guitig aangekeken. Maar als hij soms gemeend had, dat de Groote Onbekende hierop acht zou slaan, of er op in zou gaan, dan zou hij toch deerlijk bedrogen uitkomen!

Het scheen wel, alsof dergelijke nietige zaken als liefde voor een vrouw het gemoed van dezen zonderlingen man niet konden roeren en het hem totaal onverschillig was, of zijn vrouwelijke kennissen mooi of leelijk waren. Hem, die toch adellijke dames uit de allerhoogste kringen de zijne had kunnen noemen, als hij slechts een vinger had willen uitsteken!

Charles Brand zag dan ook spoedig het

nuttelooze van zijn pogingen in, om zijn vriend een of andere intieme bekentenis af te persen en vervolgde:

— Zooals ik je dan zei, heb ik een paar woorden tusschen die nobele heeren hooren wisselen.

— En wat zeiden ze?

— De Viscount keek eerst Graaf Highburn aan, daarop keek Graaf Highburn zijn vriend den Viscount aan, precies op de manier van een paar smulpapen, die een vette haas voor het uitstalraam van een poelier zien liggen! Toen zei Graaf Highburn, zonder zich zelfs de moeite te geven zijn stem te dempen:

— Dat is een verduiveld aardig dingetje! Vinden de heeren dat ook niet?

Viscount Bornemouth begon zoo hard te lachen om die opmerking van zijn waardigen vriend, Graaf Highburn, dat ik een oogenblik bang was zijn oogen als knikkers over zijn dikke wangen te zien rollen, terwijl zijn buik schudde als een van die puddingen, die je kamerdienaar zoo lekker weet klaar te maken. Toen zei de man grinnkend: Ik heb al veel mooie vrouwen gezien in mijn leven, maar deze slaat verreweg het record.

— En wat zei je wel, Charles? vroeg John Raffles, terwijl hij zijn secretaris ernstig aankeek.

— Ik heb geen woord gezegd, Edward, ofschoon ik je eerlijk moet bekennen, dat ik zelf de jonge vrouw buitengewoon mooi vond. Maar haar gezicht getuigde van zooveel onschuld, dat ik het niet over mijn hart had kunnen verkrijgen mij uit te laten op de manier van de twee edele clubleden. Ik heb dan ook niets anders gedaan dan mijn hoed voor hen afgenomen en mijns weegs gegaan.

— En wat gebeurde er toen? Was daar de zaak mee afgeloopen?

— O hemel, neen, Edward! antwoordde Charles Brand met een guitige uitdrukking in zijn oogen, daar hij wel zag hoe ongeduldig zijn vriend was naar het vervolg van zijn mededeelingen. Zooals mijn gewoonte is, als er zooveel iets gebeurd is, dat ook maar in het minst mijn aandacht heeft getrokken, keek ik nog even om.

— En wat zag je toen?

— Ik zag de schoone, jonge vrouw haastig doorloopen en op twintig passen achter haar onze twee edele vrienden Viscount Bornemouth en den man, van wien hij reeds een half vermogen heeft geleend, Graaf Highburn.

— Wel, wel, ik geloof, dat je verhaal nog belangwekkender gaat worden dan ik me eerst voorstelde, zoodat de dag toch niet zoo vervelend zal eindigen, als hij begon! Want als ik je goed ken, bleef het daarbij niet!

— Juist, juist geraden, beste Edward! Ik

rook als het ware, dat er iets belangwekkends in de lucht zat! Jij kent onzen Highburn ook al te lang, om niet te weten, dat hij ondanks zijn hoogen adel, een schoft is, die voor niets terugdeinst, als hij zijn plannen wil bereiken! Wist je wel, dat hij eens niet minder dan vijftigduizend roebel heeft uitgegeven, alleen om een paar danseresjes van den Keizerlijken Schouwburg te Petersburg, waarop hij zijn zinnen gezet had, te laten overkomen?

— Natuurlijk wist ik dat, antwoordde John Raffles. Je kunt er van verzekerd zijn, beste vriend, dat ik de doopceel van alle leden mijner Club gelicht heb en van hun verleden misschien beter op de hoogte ben dan zijzelf! Maar ga door met je verhaal!

— Nu dan, ik kon aan de houding van onze twee vrienden duidelijk zien, dat zij het op de schoone paardrijdster voorzien hadden en daar me, uit de haast, waarmede zij zich verwijderde, duidelijk bleek dat ze van de twee Don Juans van de Droevige Figuur niets moest hebben, keerde ik op mijn schreden terug en begon het drielal te volgen. Zooals je weet, kan ik zoo zacht loopen, dat zelfs een beroepsinbreker het me niet zou verbeteren. Ik kon dus ongemerkt achter de twee adellijke schobbejakken komen, en hoorde toen enkele gedeelten van een gesprek, dat mij bewees, dat ik er toch niet geheel verkeerd aan had gedaan, om nog eens om te zien, nadat ik hen verliet. Het begin was al dadelijk buitengewoon belangwekkend. Graaf Highburn begon met de opmerking:

— Wil je wel gelooven, Viscount, dat ik er een van mijn landgoederen voor over zou hebben, om dat lieve jonge kippetje de mijne te mogen noemen?

— Het schijnt je erg aangepakt te hebben, antwoordde Viscount Bornemouth lachend, terwijl hij moeite had met zijn dikke, korte beentjes zijn langen vriend bij te houden. Je bedoelt toch zeker niet voor altijd?

— Neen, dat is wel wat overdreven, zeide de ander weer. Zij is wel buitengewoon mooi, maar wij weten volstrekt niets van haar afkomst af en trouwens al was zij een prinses van den bloede, dan zou ik haar toch niet langer dan een week in mijn nabijheid dulden!

— Je hebt gelijk, beste vriend, zei de Viscount met een grijnslach. Maar nu moet je mij eens zeggen, hoe je het wel denkt aan te leggen om dat meisje in handen te krijgen.

— Daarover ben ik het met mezelf nog niet eens, beste Viscount, maar ik zal er wel wat op vinden, dat verzeker ik je! Nogmaals, al zou ik er een paar duizend pond voor moeten uitgeven, ik wil en zal haar bezitten!

De twee boezemvrienden waren op dat oogenblik tot vlak achter Olga Dimitrieff

genaderd en ik verzeker je, dat ik de grootste moeite had mijn handen in mijn zakken te houden. Ze tintelden, alsof er met duizend spelden in geprikt werd!

— Dat behoef je me niet te zeggen, Charles, daarvoor ken ik je te goed! Maar ga nu voort!

— Highburn en Bornemouth hadden mij nog steeds niet gezien, zoozeer waren ze in de beschouwing verdiept van het mooie meisje, dat voor hen uitliep. Eindelijk waren ze vlak bij haar. Ze liepen haar voorbij, keken haar driest in het gezicht en namen diep hun glanzenden hoogen hoed voor haar af.

— Aha! zeide Raffles, ik geloof, dat het drama langzamerhand zijn hoogtepunt bereikt!

— Als je het een drama wil noemen, is het mij goed, antwoordde Charles Brand lachend, maar dan toch alleen voor hen en niet voor mij. Het ging zóó, moet je weten! De paardrijdster had dit onbeschaamde gebaar van een man, dien zij in het geheel niet kende, nauwelijks gezien of ze stond stil, keek hem aan met een blik, dien ik nooit zal vergeten en maakte rechtsomkeer! Het natuurlijk gevolg was, dat zij mij tegemoet liep en dat wij vieren nu vlak bij elkaar waren. Ik lichtte beleefd mijn hoed af en zei tot haar:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning Miss, dat ik het waag u aan te spreken, maar indien deze heeren u soms lastig vallen, hebt gij slechts een woord te spreken en ik verzeker u, dat hun dan de lust zal vergaan, om het nog eens te doen!

De schoone paardrijdster keek mij met een dankbaar glimlachje aan en zeide toen met een prachtige stem, die mij tot in de ziel drong:

— Het betekende niets, mijnheer, maar ik dank u vriendelijk voor uw welgemeene tusschenkomst.

— Als nu die uilskuikens van adellijke ganzen maar zoo verstandig waren geweest, om hun snater te houden, dan had de zaak hiermee afgeloopen kunnen zijn, maar onze Graaf Highburn was zoo onverstandig om mij van het hoofd tot de voeten op te nemen, alsof ik een spin of een of ander vies beest was en daarop met zijn onuitstaanbaar neusgeluid te zeggen:

— Mijnheer Brand, ik weet eigenlijk niet goed, waarmee ge u bemoeit! En ik wil er u wel even op attent maken, dat een Graaf Highburn het niet kan dulden, dat iemand zich in zijn zaken mengt, vooral niet in tegenwoordigheid van een dame!

Nu, je kunt wel begrijpen, waarop dat moest uitdraaien. De brave graaf had het laatste woord nauwelijks gezegd, of ik was met een paar stappen voor hem, keek hem eens goed in zijn kikvorschenoogen en antwoordde:

— Graaf Highburn, als ik mij in deze zaak

mengde, dan deed ik iets, dat ieder ander fatsoenlijk man in mijn plaats zou hebben gedaan! En omdat ik vind, dat u zich eenige oogenblikken geleden allesbehalve grafelijk heeft gedragen, zal ik het bij mijn opmerking en tusschenkomst niet laten, maar u even dezen schoonen cylinderhoed over de oogen slaan, die u minstens anderhalf pond gekost heeft.

En omdat je wel weet, Edward, dat ik nooit een holle bedreiging uit, rustte twee seconden later de rand van den hoogen hoed van onzen graaf op zijn schouders! Het is mogelijk, dat het ding indertijd anderhalf pond heeft gekost, maar nu was het hoogstens nog een halve shilling waard! De graaf danste als een gek op en neer en rukte als bezeten aan zijn hoedrand, en zijn lieve vriend Viscount Bornemouth zag zoo groen als gras en beet nijdig op de paar haren, die hij zijn snor noemt. Je kon duidelijk zien, dat hij naar woorden zocht om mij naar het hoofd te slingeren. Maar ik had geen tijd en geen lust om zijn beuzelpraatjes aan te hooren, keerde mij om en ging naar huis.

Het was de gewoonte niet van Raffles om ergens hardop om te lachen. Hij vond, dat dit niet met zijn rol als edelman strookte.

Maar Charles Brand had zijn verhaal zoo droog-komiek verteld, dat zijn vriend zich achterover in zijn stoel wierp en zich de dijen klopte.

— Ik ben ondankbaar geweest, beste Charles, dat ik mij over verveling beklaagd heb, want je verhaal heeft mij geheel en al opgebeurd! Maar hoe drommel komt het, dat je mij dit niet eerder hebt verteld!

— Dat is heel eenvoudig! Ten eerste, omdat je er mij niet om gevraagd hebt en ten tweede, omdat ik het niet de moeite waard achtte en immers ook niet wist wie die schoone vrouw was, en dat zij in zekeren zin je belangstelling heeft opgewekt!

— Je herinnert mij er aan, dat ik je nog moet vragen, wat of er daarna met Olga Dimitrieff geschiedde!

— O! Zij bleek op en top een dame te zijn en had het einde van onzen twist niet eens afgewacht, maar was snel doorgelopen! Toen ik mij van de twee Don Juans verwijderde, was zij reeds ver weg en waagde ik het niet haar na te gaan.

— Daaraan heb je goed gedaan, beste Charles, hernam Raffles ernstig. Want dat zou je mooie daad weer heelemaal bedorven hebben!

— Dat voelde ik ook, beste Edward, en daarom ben ik maar kalm naar huis gewandeld, maar ik moet je eerlijk zeggen, met eenige spijt! En zullen we de zaak hier nu bij laten? Of denk je die nog voort te zetten?

— Natuurlijk denk ik dat, beste Charles!

Waar zie je me voor aan! Je hebt me daar een prachtig gegeven aan de hand gedaan en ik

beloof je, dat ik deze twee adellijke heeren een poets zal bakken, die hun nog lang zal heugen!

HOOFDSTUK III.

DE WINDSOR-CLUB.

Nog denzelfden avond verzocht Raffles zijn trouwen vrend, na een half uur in volmaakte eenzaamheid een kostelijke sigaar te hebben gerookt, in zijn vertrek te komen, dat gemeubeld was met al den smaak, waarvan deze merkwaardige man bij alle gelegenheden blijk gaf.

Een oogenblik later trad de secretaris binnen.

— Ik zie, dat je in avondtoilet bent, Edward, zeide hij tot den Grooten Onbekende. Ben je voornemens uit te gaan?

— Ja, Charles, ik wil me vanavond weer eens in de huid van Lord Aberdeen steken en mij naar de Windsor-Club begeven, waar ik al eenigen tijd geen voet heb gezet. Ik kan het niet langer over mij verkrijgen, mijn waarde medeliden langer in het onzekere omtrent mijn lot te laten! Er bevinden zich onder hen een zekere graaf Highburn en een Viscount Bornemouth, die ik gaarne eens zou terugzien!

Charles keek zijn vriend met open mond aan.

— Je gaat toch geen dwaasheden uithalen? vroeg hij eindelijk.

— Doe ik dat dan wel eens meer? vroeg Raffles glimlachend.

— Je weet wel, wat ik bedoel. Ik wil maar zeggen, dat ik je eenige voorzichtigheid zou aanraden! Niemand van de leden van de Windsor-Club heeft er eenig vermoeden van dat jij Raffles bent, naar wien inspecteur Baxter nu al jaren zoekt met een ijver, een betere zaak waardig. Maar als je ruzie krijgt met een of ander der personen, die je daar zooeven noemdet, dan zou je incognito wel eens verloren kunnen gaan en dat zou niet in ons voordeel zijn!

— Maak je daaromtrent maar geen oogenblik ongerust!

— Maar wat is dan eigenlijk je plan?

— Dat kan ik je niet zeggen, omdat het heelemaal van omstandigheden zal afhangen, maar in ieder geval, deel ik het je mee, wanneer ik hedennacht terugkeer!

— Zal ik nog op de Club komen?

— Als je wilt, kun je het doen, maar ik acht het niet volstrekt noodzakelijk! Wij doen wel steeds, alsof wij vreemden voor elkaar waren, of althans geen intieme vrienden, maar

voor alle veiligheid is het misschien beter, dat wij elkaar vanavond maar zoo weinig mogelijk aanspreken op de Club! Wij mochten eens beginnen te lachen, net als de advokaten bij de oude Romeinen, die elkaar ook nooit op straat konden tegenkomen, zonder te glimlachen, en dan zouden mijn slachtoffers wel eens argwaan kunnen krijgen!

— Aha! dus je bent van plan, weer eens een echte Raffles-historie op touw te zetten?

— Je hebt het geraden, beste Charles. Onder mijn clubgenooten is er geen enkele, die mij steeds zulk een afkeer heeft ingeboezemd, als die graaf Highburn met zijn gezicht als een verliefd varken en zijn onafscheidelijke vriend, Viscount Bornemouth, en ik wil je bekennen, dat ik voornamelijk zoo veel behagen schep in je verhaal van vanochtend, omdat het mij de gelegenheid aanbood, die heerschappen te onthalen op een proefje van mijn kunst!

Daarop stond Raffles op en belde.

Zijn oude kamerdienaar Gaston, die sedert onheugelijken tijd in dienst van zijn meester was, kwam eerbiedig binnen en vroeg wat hij wenschte.

— Breng mijn pelsjas, zeide Raffles op vriendelijken toon, en ga dan maar naar bed, want ik denk, dat het vanavond wel laat zal worden.

Raffles had de kostbare pelsjas aangetrokken en zijn hoed opgezet.

Gaston was de kamer weder uitgegaan.

Raffles trad op Charles Brand toe, en zeide:

— Heb je de avondeditie van de „Times” al ingezien?

— Nog niet!

— Hier ligt zij. Kijk de advertentiepagina's maar eens door — misschien vindt je er wel iets in, dat je aandacht trekt! En nu — tot straks! Ik hoop met aangename berichten thuis te komen!

Raffles drukte zijn meest vertrouwden vriend krachtig de hand en had even later zijn prachtig huis in Cromwell Road verlaten.

Charles nam het hem aangewezen blad van de „Times” op, en begon aandachtig de adver-

tenties na te lezen, een taai werkje, dat wel een uur duurde.

Eindelijk, nadat hij ettelijke aanbiedingen van huisnaaisters, kellners, dienstmeisjes en ander personeel had doorgeworsteld, viel zijn oog op de volgende advertentie:

Circuseigenaars, doet uw voordeel.

Een eerste-rangs parterre-acrobaat, wegens woordbreuk van zijn plaatsings-agent twee weken zonder werk, biedt zich tegen zeer gunstige conditiën gedurende dezen tijd aan. Prima attractie-nummers voor circussen en groote variétés. Brieven onder motto „Stefano” aan het bureau van de „Times”.

— Wel wat drommel! bromde Charles Brand in zichzelf, na de advertentie tweemaal te hebben overgelezen, ik wil den neus van inspecteur Baxter, klaargemaakt als blinde vink, opeten als dat niet het werk van Raffles is! Maar wat hij er mee vóór heeft, dat mag de duivekater weten!

Terwijl Charles Brand over deze advertentie nadacht, zat Raffles, als Lord Aberdeen, reeds hoog en breed in de weelderige conversatiezaal van de Windsor-Club, een der voornaamste van Londen, waar alleen adellijke jongelui of hun gasten toegang hadden.

In dit milieu bewoog John Raffles zich met een gemak en een zekerheid, die de verbazingwekkende tooneelspelersgaven van dezen zonderlingen man op overvloedige wijze aantoonde.

Hij had zijn pelsjas en hoed aan den buigenden in een van gouden passementwerk schitterende uniform gedosten lakei gegeven en was, zachtjes een populair operaliëdje neuriënd, de conversatiezaal binnengetreten.

Er waren nog niet veel leden aanwezig, daarvoor was het nog te vroeg.

Raffles liep langzaam de lange, schitterend verlichte zaal door.

Eindelijk hield hij stil bij een tafeltje, waaraan twee heeren gezeten waren, beiden in rok gekleed, die zwijgend voor zich uitstaarden, als waren zij in de somberste overpeinzingen verdiept.

Soms keken zij elkaar aan en dan slaakte een hunner een zucht, die zelfs een steen tot tranen zou hebben geroerd.

Die twee heeren waren Graaf Highburn en Viscount Bornemouth.

Raffles trad met zijn onschuldigste gezicht naderbij en boog hoffelijk.

— Mijne heeren! zeide hij met zijn welluidende stem, waaraan hij, als hij wilde, zoo'n vleienden klank wist te geven, ik hoop toch

niet dat ik u stoort? Wilt gij mij veroorloven, wat bij u plaats te nemen?

De beide boezemvrienden haastten zich hem dit verlot toe te staan.

Lord William Aberdeen was immers schatrijk, behoorde tot een der oudste adellijke families des lands, en was bovendien vice-president der club en een zeer aangenaam prater.

Raffles nam dus plaats, strekte zijn beenen behagelijk voor zich uit, nam een sigaret uit zijn gouden koker, en stak die aan met zijn gewone, langzame, elegante gebaren van rijk, Engelsch edelman, die zelfs de geringste bewegingen sierlijk en afgemeten wil uitvoeren.

Toen de fijne sigaret, die dadelijk een heerlijke, geheel buitengewone lucht verspreidde, aangestoken was, zeide Raffles luchtig:

— Ik vrees toch waarlijk, dat ik een beetje overtollig ben, heeren! Gij beiden ziet er, om u de waarheid te zeggen, een weinig bedrukt uit — alsof u iets onaangenaams overkomen ware! Gij neemt mij toch die opmerking niet kwalijk?

— O, volstrekt niet! antwoordde Graaf Highburn haastig. Uw vraag vleit ons — zij getuigt immers van belangstelling, niet waar?

— Gij noemt het ware woord — het is zuivere, oprechte belangstelling! zeide Raffles op een toon, die zelfs Charles Brand volmaakt op een dwaalspoor aangaande zijn ware meening zou hebben gebracht. Maar — zoo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij op een paar vuurroode strepen, een op iedere wang van een der heeren wees, — ik zie met leedwezen, dat gij u een verwonding op den hals hebt gehaald! Toch niet ernstig, hoop ik?

Graaf Highburn kreeg een kleur als vuur en stamelde bijna onverstaanbaar:

— O, het heeft niets te beteekenen, mylord! Die ezel van een barbier — bij het scheren —

— Ah, gij gebruikt dus geen veiligheids-scheermes? vroeg Raffles op een zoo innig belangstellenden toon, dat graaf Highburn de zware beleediging niet eens opmerkte.

— Eh — neen, mylord! Ik ben helaas zoo onverstandig, om mijn gelaat aan de handen van een barbier toe te vertrouwen — enne —

Hier viel Viscount Bornemouth zijn „ander ik” in de rede met de woorden:

— Hoor eens, graaf, ik geloof dat er niet de minste reden bestaat, om voor onzen vice-president een geheim te maken van het treurig voorval, dat je in dien onaangename toestand heeft gebracht!

— Meen je werkelijk, Bornemouth? vroeg Graaf Highburn nog wat aarzelend.

— Dat spreekt toch vanzelf. Lord William Aberdeen is een man van eer, en hij zal je

misschien wel voldoening weten te geven voor de beleediging, die je is aangedaan.

— Hm! bromde graaf Highburn. De zaak is, dat die Brand een vriend van den Lord is!

— Wat zegt gij daar, graaf? riep Raffles uit, zich hoogst verbaasd houdend. Gij noemt den heer Charles Brand mijn vriend? Wel, ik moet u zeggen, dat gij dan toch een al te ruime beteekenis aan dat woord geeft! Zeker, ik verkeer met dezen heer op even vriendschappelijken voet als met de overige leden van de Club, maar hij is volstrekt geen speciale vriend van mij. Ik bezit maar zeer weinig vrienden, en deze verkeer niet in de Windsor-Club.

— Zoo! zeide Graaf Highburn, blijkbaar opgelucht door deze mededeeling. Welnu, dan kan ik u ook ronduit zeggen, wat deze heer mij heeft wagen aan te doen!

— Ik ben een en al aandacht! zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij zich beleefd tot den graaf overboog.

Deze deed hem nu het telkens met alles-behalve adellijke vloeken doorspekte verhaal van wat hij „een schandelijke, ongehoorde aanranding” noemde.

De vice-president der Windsor-Club had hem aangehoord, zonder dat een spier op zijn effen mannelijk gelaat bewoog.

Toen graaf Highburn eindelijk klaar was met zijn jeremiade en die met een laatsten knoop bezegeld had, merkte Raffles langs zijn neus op:

— Natuurlijk hebt gij den kwajongen onmiddellijk uitgedaagd?

Graaf Highburn keek den spreker met glazige oogen aan. Het was hem, of hij het in Keulen hoorde donderen!

— Uitgedaagd? hakkelde hij, met smeekenden blik zijn boezemvriend aanziende, als om bij dezen steun te zoeken.

— Ja, natuurlijk! hernam Raffles kalm. Gij hebt zulk een beleediging toch niet ongestraft gelaten?

Plotseling viel den nobelen graaf een redmiddel in. Hij stak zijn borst trotsch vooruit en zeide op verwaanden toon:

— Het spreekt vanzelf, dat ik den vlegel onmiddellijk ter verantwoording zou hebben geroepen, indien mij dit niet volmaakt onmogelijk was geweest!

— Ah, dat wist ik wel! riep Raffles uit, op een toon als was hem een pak van het hart genomen.

— Ziet ge, die vervloekte hoed zat mij zoo vast om het hoofd, dat ik niets kon zien, en evenmin iets kon zeggen! En toen Viscount Bornemouth mij eindelijk bevrijd had, was de lafaard reeds een straat verder, zoodat ik mijn rechtmatige woede tot mijn spijt moest in-toomen!

— Dat zal u een ongehoorde inspanning hebben gekost! zeide Raffles met meesterlijk nagebootste meewarigheid.

— Dat kan ik u verzekeren, mylord!

— O, maar gij verliest niets, door nog eenige dagen met het verzenden uwer uitdaging te wachten! ging Raffles voort.

— Hozoo? vroeg graaf Highburn.

— Wel, gij kunt u dan nog eens flink oefenen in het pistoolschieten en schermen!

— Z-zou d-dat noodzakelijk zijn, denkt gij? zeide de dappere graaf stotterend.

— Het kan in geen geval kwaad! hernam Raffles met een fijn lachje om de dunne lippen. Gij moet namelijk weten dat de heer Brand meester op floret en sabel is, en op vijftig pas afstand een aas uit een speelkaart schiet!

Graaf Highburn verschoot van kleur.

Kleine druppeltjes zweet begonnen op zijn slapen te parelen.

HOOFDSTUK IV.

HET COMLOT WORDT GESMEED.

— M-meester op floret en degen, zegt gij, en-en-n op vijftig pas afstand — een aas — pfff! stamelde de ongelukkige graaf, die al even laf als liederlijk was.

Hij haalde een fijn batisten zakdoekje uit den binnenzak van zijn rok, en bette er zijn voorhoofd mede.

Raffles had de grootste moeite zijn verachting voor het treurig individu te verbergen, dat daar

voor hem zat, als een gentlemen gekleed, met een vermogen aan goud en edelgesteente aan het lichaam, en toch met een ziel, die geen eerlijk kruier hem zou benijden! Hij bedwong zijn gelaat echter meesterlijk en merkte vriendelijk op:

— Zooals ik u zeide, graaf. Soms schiet hij wel eens mis — maar nooit verder dan de helft van het aas! Overigens — gij zijt de

beleedigde partij en moogt dus de wapens kiezen. Gij zijt, zoo ik heb gehoord, goed bedreven in het hanteeren van den degen.

Graaf Highburn haalde diep adem.

Zijn besluit was al genomen.

— Gij praat daar van de „beleedigde partij“, mylord! zeide hij, moeite doende om te gekscheren, wat hem tamelijk ongelukkig afging. Maar lieve hemel, vatten wij de zaak niet al te tragisch op? Die mijnheer Brand is feitelijk nog een knaap bij mij vergeleken! En — als men jong is, och, dan doet men wel eens onberedeneerde dwaasheden, niet waar? Van die dingen waar je later spijt van hebt! En ik ben zeker, dat onze jonge vriend reeds spijt van — van zijn grapje heeft! Ja, juist, een grapje, dat men niet zóó ernstig moet opnemen!

Nogmaals kwam het batisten zakdoekje te voorschijn en deed zijn plicht.

— U heeft gelijk, graaf! zeide Raffles met effen gezicht. Het was een puur grapje — geen kwaadwilligheid ter wereld!

— Niet waar? zeide graaf Highburn, buiten zichzelf van blijdschap over deze gelukkige vondst. En bovendien, al ware het niet zoo — ik kan als edelman toch niet duelleeren met een burgermannetje?

— Ook hier heeft u gelijk, graaf! hernam Raffles ijsingwekkend kalm, ofschoon hij inwendig kookte. En nu moesten wij dit onderwerp maar laten varen en eens over een ander punt van de kwestie spreken — over die mooie jonge vrouw bijvoorbeeld! Weet u wel, dat u haar nog niet eens beschreven heeft?

— Hemel! Dan heb ik het voornaamste bijna vergeten! riep de graaf uit, die wel voor Raffles op de knieën had willen vallen, zoo dankbaar was hij voor deze welkome afleiding van een zoo pijnlijk onderwerp. Welnu, dan mijn onbekende schoone was zeer groot voor een vrouw, met weelderig haar van een zeldzame roodblonde kleur, prachtige, donkere oogen met een weerschijn als van goud —

— Een olijkleurige tint? viel Raffles hem hier in de rede, schijnbaar onverschillig.

— Ja juist!

— Een buitengewoon schoon, volmaakt ovaal gelaat?

— Precies, mylord! riep graaf Highburn verrukt uit. Maar mag ik vragen, hoe gij dat weet?

— Dat zal ik u zeggen: toen gij over het rosblonde haar en de zeldzame oogen begon te spreken, viel mij in, dat ik hedenmiddag op mijn wandelrit in het Hydepark een beeldschoon meisje ben tegengekomen, op wie uw beschrijving volkomen van toepassing is! Het toeval wilde, dat honderd passen verder een man aan het uitdeelen van prentbriefkaarten

was, die als reclame door het circus Albert Althof bij duizenden worden uitgegeven. En daarop stond Olga Dimitrieff als paardrijdster afgebeeld!

De graaf had met schitterende oogen en een hoogroode kleur toegeluisterd.

— En hebt gij misschien zoo'n kaart, mylord?

— Ja, Graaf, half in gedachten heb ik er een aangenomen, die de sandwichman mij toereikte. Hier is ze!

Graaf Highburn nam de jkaart haastig uit de krachtige, blanke vingers, die ze hem toestaken.

Een blik was voldoende om hem te overtuigen.

— Dat is ze dus! riep hij opgewonden uit.

— Daaraan behoeft ge niet te twijfelen, Graaf, zeide Raffles kalm. Het zou wel toevallig zijn, als er twee meisjes hier in Londen liepen, die beiden van zoo voortreffelijke schoonheid waren!

— Gij zegt het wel, Mylord! riep Graaf Highburn uit. Hebt gij ooit zulke regelmatige gelaatsstreken gezien als van dit meisje?

— Slechts zeer zelden, Graaf, dat geef ik u toe en ik kan mij uw bewondering zeer wel begrijpen.

— Een bewondering, Mylord, die ik spoedig in daden hoop om te zetten, want nu het blijkt, dat mijn onbekende een circusmamsel is, zal ik waarschijnlijk met heel wat minder dan duizend Pond Sterling mijn doel bereiken!

Een vet lachje vergezelde deze woorden.

Raffles had de grootste moeite zich in te houden en den grafelijken doordraaijer geen opstopper toe te dienen, die het hem gedurende eenige maanden onmogelijk zou maken zich in gezelschap van dames te vertoonen, of het nu paardrijdsters of baronessen waren! Hij zag echter tevens zeer goed in, dat het hem onmogelijk zou zijn den graaf van zijn laaghartige plannen af te brengen. Hij zou zich evengoed tot de speeltafel of tot de lederen fauteuil kunnen wenden, waarin de Don Juan zijn grafelijke leden uitstrekke.

Het kwam er dus nu slechts op aan de plannen van Graaf Highburn te dwarsboomen en men zou geen Raffles moeten heeten, als men zich liet weerhouden een dergelijk plan ten uitvoer te brengen.

Na nog eenige oogenblikken met de beide heeren te hebben geconverseerd, liet Raffles zich weder door den kostbaar uitgedosten lakei zijn pelsjas brengen, verliet de Club, nadat hij zijn auto had laten telefoneeren en reed in het nog helder verlichte Londen weder naar zijn prachtig huis in Cromwell Road.

Zooals hij wel verwachtte, zat zijn secretaris nog steeds op hem te wachten.

Het was ook trouwens nog geen half twaalf en dus voor den Grooten Onbekenden en zijn vriend en helper nog bijzonder vroeg.

Raffles ontdeed zich van zijn pelsjas en hoed en nam aan den haard plaats, die met groote zorg door Brand brandende was gehouden.

Een van de eigenaardigheden van Raffles was, dat hij het volstrekt niet kon vinden met de moderne kachels en vulhaarden en groote voorliefde betoonde voor de open, ouderwetsche haarden, die met houtblokken gestookt worden.

Hij nam plaats in een van de gemakkelijke fauteuils, zette zijn voeten op het haardijzer en strekte zich behagelijk uit.

— Ik zie wel, dat je avond goed is geweest, Edward, merkte Charles op.

— Zoo? Kun je dat zien? vroeg de heer des huizes.

— Heel goed. Als jou iets onaangenaams overkomt of je bent in gevaar, of je hebt het met onzen vriend Baxter aan den stok, dan is er op je gezicht nooit iets te bespeuren en blijft het altijd even kalm. Alleen wanneer je in een van je plannen slaagt of er is je iets goeds overkomen, zie ik wel eens een heel flauw lachje op je gezicht! Maar ik moet eerlijk zeggen, dat het niet vaak voorkomt. Maar voor dat je me vertelt, wat je in de Club is wedervaren, zou ik je wel eens willen vragen, wat die zonderlinge advertentie in de „Times” beteekent.

Charles stond op, liep naar de tafel en nam er het Cityblad af, dat daar nog steeds uitgespreid lag.

Hij kwam er mee naar den haard en wees Raffles op de zooveen genoemde advertentie, met blauw potlood aangestreept.

Deze nam het blad van hem aan en zeide:

— Wat vindt je voor bijzonders aan deze advertentie?

— Kom, kom, houdt je nu maar niet zoo, Edward. Ik begrijp drommels goed, dat jij de steller daarvan bent, maar wat ik niet begrijp, is, wat je er eigenlijk mee voorhebt.

— Wel, het is heel eenvoudig, Charles! Er biedt zich in deze advertentie een parterre-acrobaat aan.... en die parterre-acrobaat is Raffles. Wat zou dat eigenlijk?

Charles Brand keek zijn heer met wijdopen mond aan. Hij had hem al in velerlei omstandigheden en in dozijnen verschillende karakters gezien, maar dat hij, de man die over millioenen beschikte, en ze aan woekeraars en schelmen afnam, met niet meer gewetenswroeging, dan waarmee hij een mug verpletterde, een advertentie plaatste in de hoe-

danigheid van circus-acrobaat, dat ging zijn begrip toch wel een beetje te boven.

Raffles nam zijn secretaris met een eigenaardig lachje op.

— Je bent nu al heel wat jaren bij mij, Charles, en je bent in dien tijd een van mijn beste vrienden en misschien wel mijn eenigste vriend geworden! Je bent in alles mijn helper en toch schijn je nog steeds te sukkelen aan een der ergste ziekten die ik ken, dat wil zeggen aan verbazing. Ik heb me eens voor al den regel gesteld, om me volstrekt nergens meer over te verbazen. De wereld is een groot gekkenhuis en we doen het beste als we ons maar niet al te zeer verwonderen over de kromme sprongen en de schurkenstreken van de bewoners van dat gekkenhuis.

— Dus je bent ernstig van plan om je als circus-acrobaat uit te geven?

— Dat ben ik, Charles, omdat het naar mijn meening het eenige middel is, om onze twee vrienden van nabij in het oog te houden. Je moet niet vergeten, dat de een van die twee schobbejakken een graaf en de andere een viscount is, dat zij natuurlijk zeer nauwe betrekkingen hebben in de rechterlijke wereld en dat er waarschijnlijk geen haan naar zou kraaien als dat schoelje er eens in slaagde de jonge Russin te ontvoeren en een paar dagen later misschien weer als oud vuil op straat te werpen.

— Maar als Albert Althoff nu niet van een parterre-acrobaat gediend is?

— Nu, dat zou me wel verwonderen, omdat ik in de advertentie duidelijk heb laten uitkomen, dat ik de zaak voor een appel en een ei wil opknappen. En op zoo'n zoet winstje is iedere circusdirecteur wel gesteld! En mocht hij er onverhoopt heelemaal geen kunnen plaatsen, dan ga ik, als er morgenochtend nog geen antwoord is, eenvoudig naar hem toe en bied hem mijn diensten aan als jongleur en desnoods als stalknecht. Ik wil er, als de nood dringt, wel voor betalen ook, maar in het circus wil en zal ik komen!

— En.... vervul ik geen rol in de tragicomedie?

— Maar dat spreekt toch vanzelf, beste Brand! zeide Raffles lachend. Je gelooft toch niet, dat ik alleen met alle eer ga strijken en niets voor jou overlaat? Neen, beste jongen, je zult me integendeel van groot nut kunnen zijn. Heb je je rijkunst wel goed onderhouden?

— Daaromtrent kun je gerust zijn! Ik ga minstens een keer of drie per week een wandelrit maken op Sultan, den prachtigen Arabischen hengst, die je me verleden jaar op mijn verjaardag ten geschenke hebt gegeven. Het dier is nog niet veel makker dan destijds, zoodat

ik je kan verzekeren, dat ik nog altijd groote moeite met hem heb!

— Des te beter, want ik zal ditmaal veel van je kunst moeten vergen!

— Je wilt mij toch, hoop ik, niet als kunstrijder laten optreden? vroeg Charles met komischen angst.

— Wees daar maar niet bang voor! Jij komt in het circus als stalknecht en buiten het circus zul je moeten optreden als amazone!

— Lieve hemel! riep Charles Brand verschrikt uit, is het jou dan nooit af te leeren om me in vrouwenkleeren te steken?

— Beste kerel, het is niet plezierig voor jou, dat je er zoo uitstekend voor geschikt bent door je gezicht en je houding, maar daaraan kan ik nu eenmaal niets doen. Je kunt het me niet kwalijk nemen, dat ik voor mijn plannen zooveel mogelijk profijt trek uit je knap zacht gezicht en je elastische houding!

— Och, dat wordt een ware bezoeking, jammerde Charles Brand. Kan het nu heusch ditmaal niet eens anders?

— Onmogelijk, Charles, om de eenvoudige

reden, dat ik jou volstrekt voor Olga Dimitrieff moet laten doorgaan!

— Ben je krankzinnig geworden, Edward? vroeg de secretaris verschrikt. Ik lijk net zoo veel op het prachtige schepseltje als een kraai op een goudfasant!

— O, met behulp van schmink en een goede pruik verricht men wonderen. En als de schemering valt, beloof ik je, dat je van de schoone Russin heelemaal niet te onderscheiden zult zijn!

— Maar wat ben je dan eigenlijk van plan.

— Dat zal ik je wel vertellen, als we morgen in het circus zijn.

— Moet ik nog een en ander aanschaffen?

— Neen, dat behoeft niet. We hebben in onze garderobe nog oude pakjes in overvloed. Je zoekt er daar maar een uit, dat je het uiterlijk geeft van een stalknecht buiten dienst en als ik word aangenomen, dan stel ik je voor als mijn kameraad, die zonder werk is en graag een paar centen zou verdienen. Laat dat maar aan mij over. Zooals gezegd, wacht ik eerst af, of er antwoord komt op mijn advertentie en als dat het geval is, ga je dadelijk met me!

HOOFDSTUK V.

RAFFLES ALS CIRCUS ACROBAAT.

Den volgenden morgen omstreeks negen uur stond Raffles op, als altijd zoo frisch als een hoen en bereid onmiddellijk op avontuur uit te gaan.

Hij nam zijn dagelijksch bad in de met kostbaar marmer versierde badkamer, die aan zijn slaapkamer grensde en belde daarop zijn trouwen grijzen kamerdienaar.

Gaston trad eenige oogenblikken later binnen.

— Ga eens naar het bureau van de „Times”, Gaston, zeide zijn meester, terwijl hij hem het reçu der advertentie overhandigde, en vraag daar of er soms brieven op deze annonce zijn gekomen; die breng je dan dadelijk hier. Als ze soms mochten trachten je uit te hooren op het bureau, wees dan zoo stom als een visch.

De oude kamerdienaar boog zonder een woord te zeggen en verliet het vertrek.

Raffles trad op zijn kleerenkast toe, die ettelijke dozijnen van de meest verschillende costuums bevatte en koos een sjofel, maar toch niet al te armoedig colbertcostuum uit, een gekleurd overhemd, een roode das en een paar

venijnig gele schoenen en verwisselde zijn zijden slaaprok tegen dit zonderlinge allegaartje.

Toen hij het had aangetrokken en zich zelf voor den grooten staanden spiegel bekeek, kon hij met tevredenheid constateeren, dat hij precies geleek op een dier circuskunstemakers, die verbazend chic denken te zijn, wanneer ze een roode das en gele schoenen dragen, al hangt de rest van hun kleeven hen als een zak om het lichaam.

Uit een speciaal daarvoor bestemd kistje nam hij een sigaar van de minste kwaliteit, die hij niet zonder eenig afgrijzen bekeek en liet die in zijn zak glijden.

Daarop begaf hij zich naar de ontbijtkamer van zijn villa.

Charles Brand zat voor het raam naar buiten te kijken. Veel was er echter niet te zien, want het was een echte Londensche mistdag.

Op het hooren van Raffles' schreden wendde Charles het hoofd om.

Hij kon een kreet van verbazing niet onderdrukken.

— Goeden hemel, Edward, riep hij uit, je

ziet er weer buitengewoon uit! Hoe vindt je mij?

Hij stond op en kwam voor Raffles staan.

Deze monsterde hem met een kennersblik.

Na hem eenige oogenblikken zwijgend te hebben beschouwd, zeide hij:

— Niet kwaad! Eerlijk gezegd, zie je er uit om met geen tang aan te pakken, en dat is de grootste lof, dien ik je kan toezwaaien!

Alleen die das moet je nog een beetje scheever omdoen! Het is een eigenaardigheid van stalknechts, zeker van Engelsche stalknechts, dat ze nooit ter wereld hun das behoorlijk omdoen! Je kunt zoo'n man een das van 7 shillings geven en hij zal het ding toch nog altijd als een stuk touw om zijn nek binden, met den knoop in de richting van zijn schouder.

Charles Brand volgde den wenk op en trok zijn das met een ruk terzijde.

— Zoo is het goed, Charles, en laat ons nu maar een flink ontbijt gebruiken, want het is best mogelijk, dat er voorloopig van eten niet veel komt!

— Je bent me iets voornemens! zuchtte Charles. En wanneer word ik amazone?

— Dat weet ik zelf nog niet! Het is best mogelijk dat het niet eens noodig zal zijn. Dat hangt er heelemaal van af, wat graaf Highburn denkt te doen! Juist om zijn plannen te doorgronden, wil ik in het circus zijn, en in de nabijheid van Olga Dimitrieff, zonder mij aan haar op te dringen.

Hierop namen zij beiden aan de ontbijt-tafel plaats, en deden het maal alle eer aan.

Juist toen zij hunne sigaretten hadden aangestoken, keerde Gaston van zijn boodschap terug.

Hij had twee brieven in de hand, welke hij aan zijn meester overhandigde. Daarop ging hij op zijn gewone, stille manier de kamer uit.

Raffles maakte den eersten brief open.

— Van het Hippodrome-Variété! Daar heb ik niets aan! zeide hij, terwijl hij den brief achteloos ter zijde legde.

Daarop nam hij den tweeden brief.

— Dat is beter! riep hij verheugd uit, na hem te hebben gelezen. Luister maar eens.

Mijnheer!

Naar aanleiding uwer advertentie in de „Times” verzoek ik u morgenochtend op mijn kantoor te komen. De derde man van het Trio Bellini heeft hedenmorgen een ernstigen val gedaan en zijn been gebroken, zoodat hij de eerste maand niet kan optreden.

Achtend,

ALBERT ALTHOFF.

— Heb ik het je niet voorspeld? riep Raffles

verheugd uit. Ik geloof, dat wij nu op den goeden weg zijn!

— Dat ben ik met je eens, beste Edward, en we doen het verstandigst de zaak nu maar spoedig op te knappen, dan weet je ook dadelijk of ik als stalknecht zal worden aangenomen, ja of neen.

Raffles stak den brief in zijn binnenzak, nam in de gang een sjofele jockey-pet uit de kast die zich daar bevond, drukte die op zijn hoofd, haalde zijn broek op met een beweging als ware hij al twintig jaren lang circus-artist en ging het huis uit, gevolgd door zijn secretaris, maar niet, dan nadat hij er zich van overtuigd had, dat niemand op hem lette.

Zij namen een omnibus, reden vervolgens een minuut of tien met de Tube (ondergrondspoorweg), vervolgens nog eens met een elektrische tram, totdat ze te Highgate waren aangekomen, waar op een groot grasveld de reusachtige tent van het circus was opgericht.

Er heerschte nog een verbazende drukte op het terrein, want alles was blijkbaar nog niet in gereedheid. Stalknechts in hun hemdsmouwen snelden heen en weer.

Er werden nog voortdurend prachtige paarden aangebracht en in de verte sjouwden eenige kruiers met een paar kisten op wielen, waarover een doek was heengeworpen en die blijkbaar eenige wilde dieren tot gevangenis strekten.

Met zijn gewone bedaarde zekerheid, stapte Raffles door al dit gewoel heen.

Plotseling trad een stalknecht met een vrij gemeen uiterlijk hem in den weg.

— Wat moet jij hier? zoo sprak de man hem op ruwen toon aan.

Raffles keek hem vast aan en zeide:

— Ik geloof niet, dat ik het jou hoef te zeggen, man! Maar als ik hier wat mag zeggen, dan zou het zijn, dat je op een kwartmijl naar de jenever stinkt en nog wel naar buitengewoon slechte jenever!

Dit scheen een opmerking te zijn, die den stalknecht allesbehalve beviel.

Hij kwam dreigend nog een stap nader, duwde Raffles zijn groote vuist onder den neus en zei:

— Bekijk jij die vuist eens, mannetje!

Raffles deed, alsof hij de gebalde vuist van den kerel met bewondering beschouwde.

Hij liet een zacht gefluit hooren en zeide bewonderend:

— Hij ziet er niet kwaad uit! Een beetje gemeen en een beetje rood, maar vrij sterk!

Onder dat gesprek waren van verschillende kanten eenige andere beambten van het circus, nieuwsgierig en belust op een vechtpartijtje, toe komen loopen.

Een paar hitsten den stalknecht op, terwijl

anderen hem tot kalmte trachtten te brengen.

Raffles keek dit alles aan, alsof het hem niet aanging. Hij had zijn ordinaire sigaar te voorschijn gehaald en stak die, na eenige zelf-overwinning, op.

Als de stalknecht nu maar verstandig was geweest en heelemaal nuchter, dan had hij het hierbij gelaten, wat hij ook wel gedaan zou hebben als hij geweten had, dat hij tegenover Sir Raffles stond.

Maar dat wist de man helaas niet!

Hij beschouwde den pas aangekomene eenvoudig als een brutalen indringer, dien hij even een lesje wou geven. Hij hield nu ook zijn anderen viezen poot op en drukte die ingelijks onder den neus van zijn beleediger.

— En hoe vindt je deze vuist, mannetje? vroeg hij dreigend.

Raffles bekeek de gebalde vuist met groote aandacht en merkte op drogen toon op:

— Wel hij is een aardige broer van den andere maar wat beteekenen nu eigenlijk die vragen? Wil je mijn handen soms ook eens zien?

Raffles balde zijn blanke, krachtig gespierde vingers en hield ze den stalknecht voor de oogen.

— Jongejufferhandjes! brulde deze. Handjes van niemandal! Goed om kousen te mazen!

— O, ze kunnen toch nog wel wat anders ook! hernam Raffles op spottenden toon. Bijvoorbeeld een brutalen stalknecht neerslaan!

Nauwelijks was het woord uit zijn mond, of de man met het ongunstige uiterlijk trok met een snelle beweging zijn buis uit, stroopte zijn smerige hemdsmouwen wat verder over den elleboog op en stelde zich in postuur.

John Raffles nam zelfs de sigaar niet uit zijn mond.

Evenmin ontdeed hij zich van zijn jas.

Hij zag slechts even vluchtig achter zich, om zich te overtuigen, dat hij de ruimte had, keek zijn man nog eens goed aan, pareerde diens eersten vuistslag en had hem in het volgende onderdeel van één seconde een zoo geweldigen duw onder de harige kin gegeven, dat de stalknecht om en om duikelde als een aangeschoten konijn en daarna met een doffen slag op den grond kwakte, waar hij onbewegelijk bleef liggen.

Een gemompel van bewondering ging onder de toegesnelde stalknechts op, ofschoon zich ook eenige dreigende kreten lieten hooren, die den Grooten Onbekenden echter ijskoud lieten.

Hij overtuigde zich, dat zijm tweecents sigaar nog steeds aan was, door er een paar machtige halen aan te doen en wenkte toen zijn secretaris, die dit alles met onverstoorbare kalmte had aangezien, door een hoofdbeweging om hem te volgen.

Maar nu trad een heer in een vrij opzichtig

rijcostuum hem tegemoet, die niemand anders was dan Albert Althoff en die het laatste bedrijf van de zooeven afgespeelde tragi-comedie had gezien.

— Wat is dat voor een kabaal hier! riep hij. Hoe dikwijls heb ik jullie gezegd, dat ik niet wil, dat er hier op het terrein van de tent gevochten wordt! Als jullie je elders een blauw oog wil laten slaan, moet je dat zelf weten, maar hier wil ik orde! Wie is u, meneer? zoo richtte hij zich nu tot Raffles, die het waagt, hier den boel te komen opscheppen en mijn piqueurs tegen den grond te slaan?

— Ik heet William Stanton, mijnheer, antwoordde Raffles beleefd en ik kwam hier naar aanleiding van de advertentie in de „Times”. Ik was mij van geen kwaad bewust, toen uw piqueur mij in den weg trad en met alle geweld wilde, dat ik zijn vuisten zou bewonderen! Dat heb ik gedaan en daarbij is hij een beetje ongelukkig op den grond terecht gekomen — dat is alles!

Raffles had dit alles op zoo'n drogen toon verteld, dat de circusdirecteur onwillekeurig moest glimlachen.

Met welgevallen bekeek hij de prachtig gebouwde en toch sierlijke gestalte van den sollicitant en verzocht hem naar zijn privé-kantoor mee te gaan.

— Maar wien hebt gij daar bij u? vroeg hij met een blik op Brand.

— Een kameraad, die evenals ik zonder werk is, meneer en die ik al jaren ken als een uitstekend stalknecht, die heel goed met paarden weet om te gaan en die het met een gering loon voor lief zal nemen.

De directeur monsterde Charles vluchtig en bromde:

— Nu, laat hij ook maar meegaan.

De drie mannen staken nu het grasveld over, traden de groote portiek van de tent binnen en gingen een klein vertrekje binnen, dat dienst deed als privé-kantoor van den directeur, waar hij de loopende zaken afhandelde.

Het was versierd met een menigte platen van paardrijdsters, foto's van beroemde koordanseressen en trapezewerksters, die er blijkbaar door de zorgzame hand van zijn vrouw waren neergehangen.

In een hoek lagen een paar zware gewichten, een touwladder, een paar hoepels en enkele andere ingrediënten.

Albert Althoff wees zijn bezoekers een matten stoel aan en zeide tot Raffles:

— Begin nu maar eens met u uit te kleeden. Raffles keek hem verbaasd aan.

— Is dat volstrekt noodig, mijnheer?

— Natuurlijk is dat noodig! Hoe wilt ge, dat ik anders over uw lichaamsbouw oordeel!?

— Het zal toch wel voldoende zijn, als ik mij van mijn bovengoed ontdoe? vroeg Raffles aarzelend, daar het hem inviel, dat hij zijn fijne ondergoed niet had verwisseld met de onderkleederen, die een circuskunstenaar meestal draagt.

— Ja, dat is voldoende, antwoordde de directeur. Haast u wat, want ik heb niet veel tijd!

Met een snelle beweging ontdeed Raffles zich van zijn bovengoed en zijn bontgekleurd overhemd.

De directeur trad nader en bekeek deze als ware Raffles een kostbaar paard geweest.

Hij kneep hem in de stalen biceps en knorde goedkeurend.

Toen wees hij in den hoek van het vertrek en zeide:

— Wilt gij zoo goed zijn, mij eens even te toonen, wat ge kunt?

Zonder een woord te spreken, ging Raffles naar de aangeduide plaats en kwam terug met een paar zeer zware halters, die hij droeg met een gemak, als waren het strootjes.

Hij legde ze voor zich op den grond en stak een van de halters met zijn rechterarm zonder de minste moeite in de hoogte.

De directeur floot veelbeteekenend en zeide:

— Nu, ik moet zeggen, dat gij niet de eerste de beste zijt. Weet gij hoeveel het gewicht weegt?

— Ik weet het niet, maar ik taxeer het op een honderd tien of honderd twintig pond!

— Ge zijt er bijna! Die halter weegt honderdvijfentwintig pond en er zijn er niet veel, die hem zonder oefening omhoog kunnen steken! En nu moet ge mij eens vertellen, wat uw nummer was en of ge kans zoudt zien met een paar repetities voor Bellini in te springen. Zij staan al op het programma en het zou een leelijke streep door mijn rekening zijn, als ik dit nummer moest afvoeren!

De drie mannen gingen weer zitten en nu begon er een gesprek vol circusuitdrukkingen, die den directeur in den waan brachten, dat hij te doen had met iemand, die al jaren lang

bij het „vak” was.

Een kwartier later hadden Raffles, zoowel als Charles Brand een weekcontract in hun zak, dat verlengd zou worden, indien de een aan het publiek beviel en de andere zijn werk goed deed.

— Dat gaat voortreffelijk, Brand, zeide Raffles met een verheugd gelaat, toen zij weder naar buiten traden.

— Maar ben je niet bang voor de repetitie van aanstonds?

— Waarom zou ik bang zijn? Ik ben er zeker van, dat ik binnen een half uur alle toeren ken, die de Bellini's uitvoeren en een weinig oefening in de gymnastiekzaal van mijn villa zal voldoende zijn om mij de oude lenigheid te hergeven!

Ze traden nu de stallen binnen.

Een zestigtal paarden stonden reeds in hunne boxen.

Hier en daar hing prachtig rood en wit ledertuig.

In een hoek stonden zes groote olifanten, behagelijk hun portie hooi te verorberen, terwijl eenige oppassers bezig waren de dierskinnen te reinigen met behulp van reusachtige boenders en emmers warm water.

Verderop lagen allerlei voorwerpen opgestapeld, die bij de voorstelling dienst zouden doen; zware tonnen, hoepels met en zonder vloeï, rekstokken, tal van wapens voor de kleine pantomime, vlaggen van verschillende nationaliteit en nog tal van harnachementen voor de olifanten en de paarden.

Deze stonden alle volgens hun ras bijeen: Walachijers, Barbarijsche paarden, schoone Trakeners, Andalusische raspaarden en Shetlandsche ponny's.

Boven de stallen waren de kleedkamers aangebracht en op de trap daarheen was het een groote drukte van artisten, die hun koffers ontpakten en hunne costuums voor de avondvoorstelling uithingen.

Raffles, die wel overal oogen scheen te hebben, keek scherp rond.

Plotseling stootte hij Brand, die in zijn nabijheid was gebleven, in de zijde en wees met zijne oogen naar het boven einde van de trap.

HOOFDSTUK VI.

EEN GEHEIMZINNIGE TOCHT.

Brand volgde de richting van zijn blik en zag dat Olga Dimitrieff, in een keurig wandeltoilet gekleed, de trap afdaalde.

Zij kwam voorbij hen en keek de twee mannen vluchtig aan, maar scheen Brand volstrekt niet te herkennen. Zijn vermomming was dus

bijikbaar uitstekend geslaagd.

De twee gewaande circus-menschen keken het meisje na, tot zij verdwenen was.

Daarop fluisterde Raffles:

— De repetitie begint pas om 1 uur! Vlug haar achterna om te zien waar zij blijft!

— Maar kan ik hier nu nog weg?

— Zeker — je contract gaat pas vanavond in! Kom mee!

Snel liepen zij de stallen door, staken het groote circus dwars over en verlieten de uitgang bijna tegelijk met Olga Dimitrieff.

Zij volgden haar, zorg dragende geen argwaan te geven.

De schoone paardrijdster liep met veerkrachtigen tred het grasveld over en nam, op den weg gekomen, een bus naar Londen.

Raffles en Brand namen dezelfde tram, maar bleven op het balcon staan.

Olga Dimitrieff stapte bij Ludgate Circus van den wagen.

Raffles en Charles deden desgelijks.

De artiste wenkte een taxi en stapte er in na den chaffeur een adres te hebben opgegeven.

Raffles en Brand keken elkaar aan.

— Wat nu? vroeg de laatste.

— Heel eenvoudig — er zijn nog meer taxi's in Londen! Wij nemen er ook een!

Hij floot tweemaal scherp op de vingers en dadelijk kwam er een taxi van de laatste standplaats aanrijden.

— Volg die taxi daar! beval Raffles den chaffeur, terwijl hij hem de taxi van Olga Dimitrieff wees.

— Tot hoever, mijnheer?

— Desnoods tot in de Theems! Ik zal u wel waarschuwen als gij moet stil houden. Er zit een goede fooi aan!

— Dan rijd ik u met plezier tot den duivel, mijnheer! zei de chaffeur, met een lach, die klonk of men een zak oudroest door elkaar schudde.

Raffles en Brand stapten in, de taxi stelde zich in beweging.

De rit ging dwars door het drukste gedeelte van Londen.

De twee vrienden spraken weinig, zoo nieuwsgierig waren zij.

Plotseling, na een rit van ruim een half uur, hield de taxi met een schok stil.

Raffles stak zijn hoofd uit het portier.

— Waarom houdt je stil, chaffeur?

— Omdat ik niet verder rijd, mijnheer.

— Heel aardig! En waarom rijd je niet verder?

— Omdat de andere taxi ook niet verder rijdt!

— Dat had je wel dadelijk kunnen zeggen! Waar houdt de andere taxi stil?

— Voor een deur, mijnheer.

— Houdt je me voor den gek, kerel? Voor welke deur?

— Voor een deur van een huis, waar ik al een paar keer tegen mijn zin ben binnen gekomen.

— Man, praat niet in raadselen en zeg me alsjeblieft duidelijk, wat het voor een huis is waar jij al een paar malen tegen je zin in bent verdwaald. Het zal zeker geen kroeg zijn, daaronder durf ik mijn hoofd wel verwedden!

— Het is het hoofdbureau van politie!

— Scotland Yard? riep Raffles in de hoogste verbazing uit.

— Zooals u zegt, mijnheer!

Raffles en Charles keken elkaar in de hoogste verwondering aan.

— Wat voert ze nu in Scotland Yard uit? vroeg de laatste eindelijk.

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, maar ik geloof toch wel, dat ik het ten naastenbij vermoed! riep Raffles uit.

De twee onafscheidelijken stapten uit en zonden den chauffeur weg, die thans toch niet meer van nut zou kunnen zijn.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik op het oogenblik even een kijkje kon nemen in de kamer van onzen beminnelijken vriend en bewonderaar, inspecteur Baxter! zeide Raffles.

— Waarom? Geloofst gij dan dat zij naar hem heeft gevraagd?

— Naar wie anders?

— Als wij eens binnen gingen?

— Daarvoor ben ik niet genoeg vermomd. Ik zou gevaar lopen te worden herkend en dan waren wij nog heel wat verder van huis! Het beste is dat wij op haar wachten.

— En dan?

— En dan haar weder nagaan om te zien waar zij blijft. Misschien geeft ons dit eenige aanwijzing!

— Maar je repetitie?

— Die kan ik natuurlijk niet laten lopen, maar die is in ieder geval pas over twee uren, zoodat wij nog allen tijd hebben om onze plannen te overdenken.

HOOFDSTUK VII.

BAXTER WORDT WEER EENS VERLIEFD.

Olga Dimitrieff was het bureau van politie binnengegaan en had haar kaartje aan den portier afgegeven.

Deze wierp er een blik op, zag daarna de bezoeker glimlachend aan en zeide toen:

— Ik behoef u zeker niet te vragen, of u om inspecteur Baxter komt?

— Dat is inderdaad het geval, beste vriend, zeide de paardrijdster. Maar hoe weet gij dat?

— Dat is heel eenvoudig, hernam de man. Als er hier een mooie jonge vrouw komt, dan kan men wel een broeksknoop tegen een pond sterling verwedden, dat het om meneer Baxter te doen is.

Olga Dimitrieff hoorde vreemd op van deze vertrouwelijke mededeeling en zei toen met eenig ongeduld in haar stem:

— Ik verzeker je, beste vriend, dat ik hier toch niet kom met het doel, dat gij schijnt te denken. En wees nu zoo goed mij den weg te wijzen naar de spreekkamer van den inspecteur. Ik heb haast en wil geen tijd verliezen. Ik geef u de verzekering dat ik hier voor zaken kom!

De portier haalde onmerkbaar en als onge-loofig de schouders op en ging de bezoeker voor naar het vertrek van den even beroemden als beruchten hoofdinspecteur van politie.

Deze zat voor zijn schrijftafel, blijkbaar verdiept in een gewichtig probleem. Hij zag tenminste zoo rood als een kreeft en had het hoofd in de beide handen begraven.

Op eenigen afstand zat zijn secretaris Marholm, bijgenaamd de „Vloo”, die eveneens ijverig een stuk papier zat te bestudeeren, dat voor hem op tafel lag.

Van tijd tot tijd wierp de secretaris een steelschen blik op zijn meester als om diens humeur te peilen, dat dien geheelen ochtend al niet schitterend was geweest, wegens het feit, dat de „Groote Man” weer eens een uitbrander van zijn superieuren had gehad, terzake van een zijner ezelachtigheden, die als het ware met hem schenen samengegroeid.

Marholm placht destijds te zeggen, dat Baxter's dag niet goed was als hij niet een of andere flater had begaan die klonk als een klok.

De portier trad binnen, na beleefd te hebben aangeklopt, een gewoonte waarop de strenge inspecteur zeer gesteld was en overhandigde dezen het visitekaartje.

Baxter sloeg er een onwilligen blik op, klaar om den man met een snauw de kamer uit te sturen, maar toen hij den naam las: Olga Dimitrieff, schoonrijdster van het circus Albert Althoff, nam zijn gelaat plotseling een geheel andere uitdrukking aan.

Het was werkelijk of de man uit een naren droom ontwaakte.

Hij keek den portier aan en vroeg zacht:

— Is die dame mooi of leelijk?

— Buitengewoon mooi, meneer, antwoordde de man.

— Is ze jong of niet erg jong meer?

— Buitengewoon jong, meneer!

Baxter snoof als een jachthond, die wild ruikt, keek tersluiks naar zijn secretaris, om te zien of die niets gemerkt had en zeide toen tot den portier:

— Laat die dame dadelijk binnenkomen!

De portier vertrok.

Inspecteur Baxter stond van zijn stoel op, haalde de hand door zijn haren, streek zijn baard glad, bekeek zijn nagels, kuchte een paar malen en zeide toen tot de „Vloo”:

— Marholm, ik heb hier op het oogenblik niets voor je te doen! Jij kunt wel een luchtje gaan scheppen!

Marholm keek zijn patroon spottend aan. Hij wist zeer goed wat er aan de hand was, als hij werd uitgestuurd om een luchtje te scheppen.

— De oude dwaas heeft zeker weer iets op het oog! mompelde hij bij zichzelf. Zou die ongelukkige dan nooit genezen? Hoe is het mogelijk dat men telkens opnieuw met die dwaasheden begint, na zoo herhaaldelijk voor de mal te zijn gehouden.

Hij greep zijn papieren bij elkaar, nam zijn hoed van den kapstok en verdween in de belendende kamer, vast van plan om geen voet buiten het gebouw te zetten. Hij zou niet graag een van de avonturen van zijn chef missen!

Nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken, of de portier liet Olga Dimitrieff binnen.

Inspecteur Baxter was er wel op voorbereid een mooi meisje te zien, maar wat er nu zoo plotseling voor hem stond, overtrof zijn stoutste verwachting.

De arme man werd er bepaald bleek van en

moest weer op zijn stoel gaan zitten om van de aandoening te bekomen.

Maar hij stond onmiddellijk weer overeind, boog hoffelijk en zeide, terwijl hij een stoel voor haar neerzette:

— Schoone dame, u zult mij mijn onbeleeftheid wel vergeven, maar ik was zoo geschrokken door — door —

— Door wat, meneer? vroeg Olga Dimitrieff op kouden toon.

— O, niets — door niemandal, mevrouw — hakkelde de inspecteur doodelijk verlegen, wat nu niet bepaald zijn zwak was. Mag ik u vragen wat mij de eer van uw bezoek verschaft?

— Dat zal ik u in een paar woorden zeggen, meneer! zeide de paardrijdster, terwijl zij den inspecteur scherp opnam.

Dat dit gelaat aan overmaat van schranderheid leed, kon zij niet bepaald zeggen: eerder was het tegendeel waar! Maar wat het dan aan slimheid tekort schoot, had het in ruim voldoende mate aan zelfinbeelding. Echter oordeelde Olga Dimitrieff, dat de schijn wel kon bedriegen en dat deze man bovendien wel niet zelf zou ten uitvoer brengen, waarom zij hem kwam verzoeken.

— De zaak is, dat ik eenige zeer kostbare juweelen in mijn bezit heb, die een half vermogen vertegenwoordigen. Ik neem deze sieraden steeds op al mijn reizen mede en draag ze bij iedere voorstelling! Ik geloof namelijk, dat deze juweelen mij voor ongeluk zullen bewaren!

Inspecteur Baxter achtte zich ver verheven boven dergelijke „kinderachtigheden” en zou dat waarschijnlijk ook wel gezegd hebben, als het meisje minder mooi geweest was. Nu bepaalde hij er zich toe met het hoofd te knikken, zoo statig en afgemeten als ware hij een put vol diepe wijsheid.

— Ga voort, mevrouw, zeide hij vriendelijk, terwijl hij geen oog van de schoone bezoekerster afwendde.

— In alle steden waar ik optreed, ben ik gewoon, mij dadelijk naar de politie te begeven, met het verzoek, desnoods tegen betaling, een of meer rechercheurs naar den circus te zenden ten einde te voorkomen, dat men mijne juweelen steelt. Want gij moet begrijpen, dat het algemeen bekend is, welke schatten ik des avonds tijdens de voorstelling bij mij draag. De rechercheurs nu kennen zeer waarschijnlijk alle beruchte typen uit hun stad en kunnen dan het hunne er toe bijdragen om te voorkomen, dat de sieraden mij ontstolen worden. Zij kunnen aan den ingang postvatten en de bezoekers opnemen. Het is het werk van een half uur, of hoogstens een uur, en al is het niet afdoende, zoo geeft het mij toch een groot gevoel van veiligheid.

— Mevrouw, antwoordde Baxter, die zoo

rood als een pioenroos was geworden en naar deze gewone mededeeling luisterde, als was de bezoekerster de schoone Sheherasade, die hem een van de sprookjes van Duizend en één Nacht verhaalde, ik beloof u, dat ik alles in het werk zal stellen om u te voldoen! En ik stel zooveel belang in uw aangelegenheid, dat ik niet alleen twee mijner inspecteurs tot uwe beschikking stel, maar in hoogsteigen persoon voor uwe veiligheid en uwe juweelen denk te waken.

Als Baxter misschien gedacht had, dat deze woorden eenigen indruk op zijn bezoekerster zouden maken, dan vergiste hij zich deerlijk.

Olga Dimitrieff nam zijn mededeeling voor kennisgeving aan en scheen er de hooge eer niet eens bijzonder van te waardeeren.

Dit knauwde den inspecteur weliswaar een weinig, maar hij dacht bij zichzelf: Wat niet is kan nog komen en sterke vestingen vallen niet bij het eerste schot.

— Nu zult ge mij nog eenige bijzonderheden moeten mededeelen, mevrouw! zeide hij. Hoe zien de juweelen er uit?

— Dat zal ik u zeggen, meneer. Er is om te beginnen, een halssnoer van veertig groote paarden, dat met een gouden slot dichtgaat. Vervolgens een gouden armband van zeer zware schakels, alle als hoefijzers gevormd. Vervolgens is er een gouden ring, in den vorm van een slang met oogen van smaragd, nog een ring met een grooten robijn en ten slotte twee diamanten oorhangers.

Inspecteur Baxter had dit alles op een stukje papier genoteerd, maar hij had naderhand onmogelijk kunnen zeggen, of hij geen tien spelfouten had geschreven, zoodanig was hij onder den indruk van de schoonheid zijner bezoekerster.

— Dat is voldoende, mevrouw, zeide hij, en ik verzeker u, dat gij en uwe juweelen uit onze stad zullen vertrekken, zooals zij er gekomen zijn!

— Dat hoop ik, meneer, want ik wil u bekennen, dat ik een weinig ongerust ben!

— Hoezoo, mevrouw?

— Ik had gisteren een ontmoeting op straat, die mij een weinig bevreesd heeft gemaakt. Ik werd namelijk aangehouden door twee mannen, weliswaar als heeren gekleed, die het mij blijkbaar lastig wilden maken en mij in den weg traden.

— Hoe zagen die mannen er uit, mevrouw?

— Een hunner was tamelijk lang en schraal, de ander daarentegen vrij gezet, met een hoog-rood gelaat en korte beenen.

— Het zou mij niets verwonderen, als Raffles hier achter zat, mompelde Baxter half voor zich heen. Ik hoop half, dat het zoo is, zoo vervolgde hij, en dat de aterling het wderkelijk op uw

juweelen voorzien heeft.

— Maar meneer! riep Olga Dimitrieff verschrikt uit.

— O, gij behoeft niets te vreezen, zoo stelde de inspecteur haar gerust. Als inspecteur Baxter zich ergens voorspant, mevrouw, dan geef ik u de verzekering, dat de zaak in orde komt! En ik — ik zou voor u door een vuur willen gaan.

De schoone paardrijdster nam deze belangwekkende bekentenis met hetzelfde ijskoude gelaat in ontvangst, waarmede zij de vroegere gemoedsuitstortingen van den dolverliefden inspecteur had ontvangen en vervolgde kalm:

— Ik kan dus op uwe hulp rekenen?

— Natuurlijk mevrouw!

— Wat denkt gij te doen, als ik u vragen mag?

— Mijn plan is, om mij in de stallen en bij de kleedkamers van het circus op te houden, mevrouw, en omdat het zeer wel mogelijk is, dat Raffles hier inderdaad de hand in het spel heeft, zal ik er verstandig aan doen indien ik een verkleeding kies, bijvoorbeeld die van stalknecht, piqueur of iets dergelijks.

— Maar is dat niet te veel van u gevergd, meneer?

— O, volstrekt niet, mevrouw! Integendeel!

Baxter begeleidde Olga Dimitrieff naar de deur.

— Ik verzeker u, mevrouw, dat ik hedenavond in het circus zal zijn en dat niemand het zal wagen een hand naar uw kostbaarheden uit te steken!

Toen Olga Dimitrieff verdwenen was en Baxter achter zich keek, stond hij neus aan neus met zijn secretaris Marholm, die met de handen in de zakken op zijn teenen op en neer stond te wiegelen.

— Heb ik je niet gezegd, dat je een luchtje moest gaan scheppen? snauwde de inspecteur woedend.

— Dat heeft u gezegd, en ik heb het niet gedaan.

— Waarom niet?

— Omdat het een beetje mist, meneer, en mist is niet goed voor mijn borst!

— Waar heb je al dien tijd gezeten?

— Hiernaast!

— Heb je gehoord, wat hier gesproken is?

— Woord voor woord!

— Enfin, het doet er ook niet toe, want ik had het je toch moeten vertellen, maar het is weer een brutzle zet van je! En heb je die dame gezien?

— Ik keek door het sleutelgat, meneer.

— En hoe vond je haar?

— Fabelachtig, meneer!

— Is het niet waar, Marholm? riep de

inspecteur met schitterende oogen.

— Meneer, als ik u een raad mag geven, wind u dan niet zoo op! raadde de secretaris op goedigen toon aan, want dat zal weer aanleiding geven tot een oceaen van narigheid! Ik ken dat! Als u een mooie vrouw gezien heeft, dan loopen hier de zaken, met uw permissie, geregeld in het honderd!

— Zeg eens, vriendje, jij durft weer heel wat zeggen en ik weet eigenlijk niet, wat me weerhoudt, om je aan de deur te zetten!

— Ik weet het uitstekend! bromde de Vloo in zichzelf. Je kunt niet buiten me, man, dat is de kwestie! Ik moet steeds je ezelachtigheden weer goedmaken!

Maar luide zei hij:

— Dus u is van plan om hedenavond naar de voorstelling te gaan?

— Natuurlijk ben ik dat! Ik zal dat jonge meisje beschermen, dat haar belangen aan mij heeft toevertrouwd!

— Lieve hemel, wat heeft die stumper het weer te pakken, zeide Marholm zuchtend bij zichzelf. Waar moet dat heen? Waar moet dat heen? De ellende is hier niet te overzien, of ik heb het mis! Wat is het toch verschrikkelijk, dat die man met toch al niet te sterke hersens, ze dadelijk ziet vliegen als een knappe vrouw op minder dan tien meter afstands van hem komt! Het is haast een nationale ramp!

Daarop richtte hij zich, alsof hem plotseling iets inviel, tot zijn patroon met de vraag:

— En u gaat immers in een verkleeding, als ik het wel gehoord heb?

— Ja, Marholm, want ik heb een flauw idee, dat Raffles hier achter steekt, te oordeelen naar wat Olga Dimitrieff me van haar ontmoeting vertelde en het zou me vijf jaren van mijn leven waard zijn, als ik gelegenheid krijg, dien schurk te arresteeren! Ze zeggen wel eens, Marholm: Napels zien en dan sterven! Maar ik zeg, Raffles arresteeren en dan met pensioen gaan!

— Dat pensioen zou dan 's lands kas niet bezwaren! mompelde de Vloo venijnig.

— Zei je wat, Marholm? bromde de inspecteur wantrouwend.

— Ik zei volstrekt niets, meneer! Ik stond bij mezelf te bedenken, welke vormomming wel het beste voor u zou zijn en ik ben tot de conclusie gekomen, dat die van August u voortreffelijk zou kleeden!

Een oogenblik stond Baxter in beraad, of hij deze opmerking van zijn secretaris als een vriendenraad, dan wel als een beleediging moest opvatten. Maar zijn ongelooflijke ijdelheid bracht hem er toch tenslotte toe het eerste als het eenige mogelijke aan te nemen.

— Zou je denken, dat dat zou gaan? vroeg hij peinzend.

— Waarom niet, meneer? U heeft niet anders te doen, dan uw civiel colbertje binnenste buiten aan te trekken en uw baard af te scheren en als u dan in het circus komt, ben ik er van overtuigd, dat het publiek de zeilen van de tent lacht!

Weer keek Baxter zijn secretaris argwanend aan, maar de Vloo had dit met zoo'n effen gezicht gezegd, dat de inspecteur het in ernst opvatte en zeide:

— Je kon wel eens gelijk hebben, Marholm! Ik heb vroeger veel in liefhebberij comedies meegespeeld en toen al zeiden de menschen, dat ik een verbazenden aanleg voor komiekeling had! Ik kon toen heel aardig door mijn neus praten, weet je, en als ik zong, moesten ze het publiek bij trosjes uit de zaal dragen! Ja, dat was een goede tijd voor me. Ik was toen vijf en twintig jaar en alle meisjes waren smoor van me! Ik zeg je, Marholm — eenvoudig doodelijk!

Marholm die wist, dat er nu een ellenlang verhaal van Baxter's veroveringen kwam, was al voornemens een stoel te nemen en er bij te gaan zitten, maar gelukkig waren de gedachten van zijn patroon toch te veel in beslag genomen door deze nieuwe, groote zaak.

Baxter liep de kamer op en neer, blijkbaar diep in gedachten verzonken. Tenslotte ging hij voor een van de drie groote spiegels staan, die in het vertrek waren aangebracht, opdat hij nooit ver zou behoeven te loopen om zijn uiterlijk schoon te bewonderen en zeide toen:

— Maar het zou toch doodjammer zijn, om die baard nu al weer af te scheren, Marholm!

— U hoeft hem niet heelemaal af te sche-

ren, maar u kunt er bijvoorbeeld een puntbaardje van laten maken en dat dan wegschminken. Als ze er een vleeschkleurig stuk tricot ombinden of u een heel hoogen witten kraag aandoen gaat het best!

— Daar zeg je zooiets, Marholm, beaamde inspecteur Baxter. Welzeker, dat zal best gaan! Dan heb ik nog noodig een pruik en een paar heele groote schoenen.

— Denkt u op te treden, meneer?

— Houdt je me voor den gek, man? Denk je dat inspecteur Baxter van Scotland Yard zich verlaagt door in het zand over zijn hoofd te buitelen? Ik ben geen potsenmaker.

— Dus u blijft achter de schermen?

— Natuurlijk! Ik denk me alleen in de gangen achter het circus, in de stallen en bij de kleedkamers op te houden en ik beloof je, dat ik mijn oogen wijd open zal zetten. Er zal van middag wel repetitie zijn en daar denk ik ook heen te gaan!

— En wie neemt de zaken hier in dien tijd waar, meneer?

— Dat kun jij wel doen, Marholm, me dunkt, dat je nu wel tijd hebt gehad, om van mijn lessen te profiteeren en als je het vak nu nog niet geleerd hebt, dan leer je het nooit!

Marholm had lust om een opmerking te maken, maar hij deed er het zwijgen toe en zette zich inplaats van Baxter voor diens schrijftafel.

Een paar minuten later had de inspecteur de kamer verlaten.

Marholm keek hem zuchtend na.

— Er is geen kwestie van dat het buiten mist, zei hij in zichzelf, maar zou je niet zwe- ren, dat de man zooeven een hevigen zonnestek heeft gekregen?

HOOFDSTUK VIII.

RAFFLES VERSUS BAXTER.

Raffles en Brand hadden zich verdeckt opgesteld in een portiek tegenover het politiebureau.

Zij zagen Olga Dimitrieff naar buiten komen en een taxi aanroepen.

Raffles was op het punt hetzelfde te doen, toen hij zich bedacht, en tot zijn secretaris zeide:

— Het is geloof ik, beter, dat wij nog wat wachten, Brand. Waarschijnlijk begeeft het

jonge meisje zich nu naar het Circus en wij zullen niet veel wijzer worden door haar te volgen. Als ik mij niet vergis, dan zullen wij wel gauw iemand van onze kennis zien opdagen!

Charles kende te zeer de verbazende vlugheid en zekerheid, waarmede de hersens van Raffles werkten, om ook maar een poging te doen, diens gedachtengang te volgen.

Hij zou trouwens niet lang behoeven te

wachten op eene verklaring, want tien minuten later trad inspecteur Baxter, in het volle besef zijner waardigheid, de deur van het politiebureau uit, gevolgd door twee rechercheurs.

— Ik dacht het wel! mompelde Raffles vergenoegd. De mooie paardrijdster heeft tegen iets of iemand de hulp der politie ingeroepen!

— Misschien van wege die kwestie van gisterenmorgen?

— Mogelijk, maar niet waarschijnlijk. Een jonge, krachtige vrouw als zij, kan zichzelf verdedigen, en zij gevoelt te fijn, dat weet ik toevallig heel zeker, om te dulden dat twee kerels van een vrij gemeen uiterlijk haar stap voor stap volgen.

— Maar wat dan?

— Wat dan? Dan zijn er nog maar zeer weinig mogelijkheden, Brand. Redeneer zelf maar eens logisch, dan kom jij tot dezelfde gevolgtrekking — Zij is een volle nicht van graaf Witte!

— Neen toch!

— Op mijn woord! Het is een gevolg van de tijdsomstandigheden, dat jong, adellijke Rusinnen circusartisten werden.

Al pratende waren de twee vrienden het drietal politie-mannen gevolgd.

Toen zij vrij dicht achter hen liepen, hoorden zij Baxter bevelend tot de beide rechercheurs zeggen:

— Gij begeeft u dus hedenavond om 7 uur naar het circus en wacht aan den ingang op mijn bevelen!

— Uitstekend, mijnheer! antwoordde een der rechercheurs.

Daarop scheidden deze van inspecteur Baxter, die haastig doorliep.

— Zou ik geen gelijk hebben, Brand? vroeg Raffles lachend aan zijn secretaris.

— Ik geloof het nu ook, Edward! Het edele drietal moet bepaald op de juweelen der mooie paardrijdster passen!

— En wij zullen op onze beurt op hen passen. Ik wil daar eens een echte ouderwetsche grap mee beleven!

— Daarbij help ik je van ganscher harte!

— Dat wist ik wel!

— Wat denk je nu wel te doen?

— Het eerst Baxter nagaan. Hij slaat den weg naar zijn huis in, naar het schijnt.

— Wat zou hij daar gaan doen?

— Ik vermoed het, maar ik weet het niet zeker, en omdat ik het zeker wil weten, zullen wij hem volgen! Als hij met een groot valies in de hand zijn huis weder verlaat, dan weet ik genoeg!

Twintig minuten later had Baxter zijn huis

bereikt.

Hij belde aan en ging binnen.

Een kwartier verstreek.

Toen ging de deur weer open en de inspecteur verscheen weder.

Raffles stootte Brand, die zich met hem achter een stilstaande doktersauto had verscholen, in de ribben.

— Ziet je het? fluisterde hij.

— Wat?

— Wel, het valies!

— Zeker zie ik het! En wat zou dat?

— Daar heeft hij zijn vermomming in!

— Denk je dat?

— Ik ben er bijna zeker van! Laten we hem nog even nagaan — we hebben nog drie kwartier den tijd.

Zij verborgen zich weder, lieten den inspecteur voorbijgaan en volgden hem toen opnieuw.

Een paar honderd passen verder zagen zij den inspecteur een kapperswinkel binnengaan.

— Daar wachtte ik op! zei Raffles met voldoening. Charles, jij zult in het geheel geen argwaan wekken. Je ziet er precies uit als een echte stalknecht! Gij zij eens voor dien winkel staan, natuurlijk zoo, dat ze je daar binnen niet in het oog krijgen, en loer eens af, welke soort en kleur pruik onze vriend koopt.

— Weet je dat dan? vroeg Charles.

— Weten niet, maar sterk vermoeden doe ik het wel.

Charles slenterde de straat over als een baliekluiver, die met zijn tijd geen weg weet.

Toen hij voor den winkel aangekomen was, vatte hij daar post, schijnbaar om naar de plaatjes in een boekwinkel daarnaast te kijken, terwijl hij inderdaad geen blik van den kapperswinkel en den nieuwen klant afwendde.

Baxter stond namelijk voor de toonbank, prikkend met een bespottelijke pruik, zooals de circus-kunstmakers er een op hebben, die voor August de Domme moeten spelen!

Charles, vrezend dat hij aanstonds in een lachbui zou stikken, liep weder naar Raffles terug en vertelde dien wat hij zooeven zag.

Deze begon op zijn beurt te lachen en zeide:

— Ik geloof, dat wij hier aan den vooravond staan van een grap, zooals wij er in langen tijd geen beleefd hebben, beste Charles! Maar ga nu gauw eens kijken wat onze man nog meer voor dwaasheden gaat uithalen! Hij zal het hier wel niet bij laten!

Charles begaf zich weder naar zijn post en kwam juist bijtijds om nog te kunnen zien hoe Baxter naar het scheersalon verdween.

Hij begreep wel, dat er nu voorloopig niets meer te zien zou zijn. De inspecteur was zeker

voornemens, zijn schoone wezentrekken eenige verandering te laten ondergaan.

Brand ging dus maar weder naar Raffles terug, en deelde hem mede wat hij gezien had.

— De waardie inspecteur zal waarschijnlijk een stukje van zijn overheerlijken baard opofferen, zeide Raffles. Voor August de Domme spelen met een langen rosblonden baard gaat al heel moeilijk. Wij kunnen nu wel een kwartiertje omloopen, want zoolang zal het „offer” wel duren!

Zij liepen een paar straten om, en keerden terug juist op het oogenblik dat Baxter den winkel verliet.

— Ik kan niet zeggen, dat hij er mooier op

is geworden, zeide Raffles lachend.

— Je hebt gelijk, hij is nog heel goed toonbaar met zijn langen baard, maar zoodra hij dien om de een of andere reden afscheert, is het heelemaal mis! Hij ziet er met dat korte puntbaardje uit als wijlen Edward de Zevende, als die goede koning influenza had! Pas op, dat hij ons niet ziet!

— Geen nood, hij is veel te veel verdiept in de zorg om zijn geschonden schoonheid aan het oog der menschheid te onttrekken. En nu we weten, hoe onze vriend er vanavond zal uitzien, nu gauw naar den circus! We kunnen er gerust een eed op doen, dat wij hem daar aanstonds ook zullen ontmoeten!

HOOFDSTUK IX.

DE REPETITIE.

Toen Raffles en Brand den circus bereikten, waren de repetities reeds begonnen. De groote circuszaal was nu heel in orde, en alles gereed gemaakt voor de avondvoorstelling.

Raffles sloeg voor het oogenblik geen acht op de drukte, maar liep recht door naar de stallen, waar hij al spoedig de twee gebroeders Bellini vond, die in zak en asch zaten over de onverwachte ramp, die hun troepje getroffen had.

Raffles stelde zich aan hen voor en zeide dat hij hoopte, hun het verlies van hun makker zoo weinig mogelijk te doen gevoelen.

De beide kunstmakers, prachtig gebouwde kerels, bekeken den „nieuweling” met het oog van kenners, en hun onderzoek scheen naar volkomen tevredenheid uit te vallen.

Raffles begaf zich naar de kleedkamer, die voor de gezamenlijke mannelijke artisten was bestemd en stak zich daar in het acrobatenpak, dat hij reeds door zijn trouwen bediende op zijn telefonische aanvraag had laten brengen.

Daarop ging hij weder naar den circus, die nu door de andere kunstmakers verlaten was, daar de „Gebroeders Bellini” de beschikbare ruimte voor zich alleen noodig hadden.

De twee andere acrobaten, die toch al heel wat schoon gebouwde gestalten in hun kunstenaarsleven gezien hadden, stonden verstomd over de edele lijnen van Raffles' lichaam en den krachtigen bouw van hun nieuwen makker. Met bewondering en zelfs met eenige afgunst keken zij naar zijn sterk gespierde en toch zoo

slanke armen, zijn stierennek en zijn breede borst, als van een antiek Hercules-standbeeld.

Nadat Raffles de toeren een paar maal gedaan had, kende hij ze even goed alsof hij ze zijn geheele leven geoefend had!

— Die man is eenvoudig een wonder! mompelde Brand in zichzelf. Hoe meer ik hem ken, hoe meer ik begin te gelooven dat hij alles kan en ken, wat een sterfelijk mensch gegeven is te kunnen! Als ik hem morgen vroeg, even een paar duizend pond sterling goud te maken.... ik ben vast overtuigd dat hij het doen zou!

Met onverholten bewondering keek hij naar de sierlijkheid en het gemak waarmede Raffles de moeilijkste toeren als het ware spelender wijs verrichtte.

Na een goede drie kwartier, toen de twee andere acrobaten blijkbaar vermoeid waren en een weinig rust behoefden, was Raffles nog zoo frisch als een hoentje.

— Denkt ge dat het gaan zal? vroeg Raffles aan de beide artisten.

— Of het gaan zal, vraagt ge? riepen zij bijna tegelijkertijd uit. Wel, wij werken nu al zeven jaar met elkaar, en we hebben nog nooit een „drager” gehad als gij! Wij zullen het wel met elkaar vinden, kameraad, en als onze derde man soms kreupel mocht blijven, dan zullen we niets liever zien dan dat gij zijn plaats voor goed inneemt!

Raffles glimlachte even raadselachtig. Hierop scheidden zij. De twee acrobaten trokken hun goed weer aan, terwijl Raffles Brand ging op-

zoeken.

Hij vond hem aan den ingang naar de stallen. Dadelijk viel hem het oolijke lachje op het ge-laat van Charles op.

— Je hebt bepaald goed nieuws te vertellen? vroeg hij.

— Prima nieuws! Weet je wie ik hier heb zien rondscharrelen, terwijl je met de toeren bezig was?

— Ik kan het wel raden! De heer Baxter in hoogst deszelfs persoon!

— Geraden! Met zijn handtasch!

— Dan begint de pret dus al heel gauw! Weet je, wie er nu nog ontbreken? Olga Dimitrieff en onze nobele adellijke heeren! Dan zou het stel compleet zijn!

— Wat de mooie paardrijdster betreft, kan ik je al zeggen, dat die hier is. Ik heb haar een kwartier geleden den circus zien binnen komen, en naar de box van haar paard gaan.

Charles had, terwijl hij dit zeide, naar den ingang van het gebouw gekeken en trok nu zijn meester plotseling achteruit, roepende:

— Het geluk is ons wel goed gezind, want daar komen zoowaar onze heertjes aan!

Inderdaad kwamen op dat oogenblik graaf Highburn en viscount Bornemouth binnen.

De directeur die hen begeleidde, putte zich uit in plichtplegingen en wees de beide heeren den weg.

Spoedig waren zij zoo dichtbij, dat Raffles en Brand duidelijk konden verstaan wat er gesproken werd.

— En is dat mooie paardrijdstertje van u op dit oogenblik aanwezig? vroeg de graaf met zijn onuitstaanbaar neusgeluid.

— Gij bedoelt zeker Olga Dimitrieff? vroeg de directeur op eenigszins benauwdeden toon, daar hij zeker wel wist, dat de twee heeren bij de ster van zijn troep geen schijn van de schaduw eener kans zouden hebben.

— Juist! Haar bedoelen wij! merkte graaf Highburn op, terwijl hij welgevallig over zijn poover snorretje streek.

— Ja, heeren, zij is op het oogenblik hier, maar ik denk, dat gij haar nu niet zult kunnen spreken, daar zij nog moet repeteeren.

— O! Dat hindert niet! Daar zullen we graag naar blijven kijken!

— Zooals de heeren verkiezen! zeide de directeur, die er zich wel voor zou wachten twee zulke schatrijke en bovendien nog adellijke heeren voor het hoofd te stooten. En denken de heeren de voorstelling van hedenavond bij te wonen, als ik vragen mag?

— Natuurlijk! zeide graaf Highburn.

— Dan zal het mij een groote eer zijn als de heeren de stallen zullen willen bekijken, die nu nog niet geheel in orde zijn. Ik geloof te

mogen zeggen dat ik op het oogenblik een der beste stallen van Europa heb.... en misschien wel van de geheele wereld!

— Daar zullen wij ons dan vanavond van overtuigen, mijnheer!

Raffles en Brand hadden geen woord van dit geheele gesprek gemist, en keken elkaar nu veelbeteekenend aan.

— Dat belooft wat! fluisterde Brand.

— Het wordt schitterend! meende Raffles. Ik kan je zeggen, dat ik naar den avond snak als een visch naar het water! Maar wat is dat nu? zoo viel hij zichzelf plotseling in de rede, terwijl hij met ingespannen aandacht naar de trap keek, die naar de kleedkamers leidde.

Charles volgde de richting van zijn blik.

Bovenaan de trap zag hij een man verschijnen, in het costuum van August de Domme, dat wil zeggen gekleed in een veel te lange, onzinnig breede broek, onmetelijke schoenen met vuilwitte slobkousen, een zwarte jas met meterlange panden, een paar reusachtige „vadermoorders”, en manchetten van een paar decimeters.

Deze man had een zwarte slecht zittende pruik op, die met een geweldige, steile kuif prijkte. Hij had een bespottelijke, slappe parapluie in de eene, en een vuurrooden zakdoek, van de afmeting van een klein tafellaken, in de andere hand.

Langzaam en met de grootste moeite, vanwege de kolossale schoenen, kwam hij de trap afsukkelen.

Raffles en Brand moesten elkaar stevig in den arm knijpen om niet in een brullend gelach uit te barsten.

Want deze zotte figuur was niemand anders den inspecteur Baxter!

— Ik begrijp niet, waarom hij niet optreedt! fluisterde Charles. Hij zou een succes hebben, waarom alle andere clowns hem zouden benijden!

— Je hebt gelijk! antwoordde Raffles zacht. We zullen ons even aan hem voorstellen!

— Zou dat geen kwaad kunnen?

— Welneen! Hij zal ons eenvoudig voor „collega's” aanzien! Wij zijn te goed vermomd!

Baxter was nu, met eindelooze inspanning, onder aan de trap gekomen.

Raffles trad op hem toe en zeide:

— Ik mag zeker een collega in je begroeten? Ik ben een der leden van het „Trio Bellini”. En dit is een vriend van mij, een pikeur, zooals er weinig zijn.

— O — heel aangenaam! Heel aangenaam, stotterde Baxter, nu hij zoo plotseling als circusclown werd aangesproken.

Hij had bijna op militaire wijze gesalueerd,

maar gelukkig bedacht hij nog juist intijds dat dit een August de Domme niet voegde.

— Je bent zeker een der eerste krachten van den troep? vroeg Raffles vriendelijk.

— Ik? — Och — Er zijn er misschien veel betere! hakte de inspecteur, die met zijn houding geen raad wist.

— Je ziet er anders prachtig uit! Je bent het ware type van den August! Ga je nu repeteeren?

— Repeteeren? vroeg Baxter verschrikt. Neen,

dat behoeft niet — ik kan mijn nummer wel droomen!

— Zooveel te beter! Tot vanavond dan!

— Tot vanavond!

Raffles boog beleefd voor den inspecteur, die onhandig terug boog.

Onder het weggaan zeide Brand:

— Ik heb nog nooit iemand zoo verbazend veel op een vogelverschrikker zien lijken!

— Dat geef ik je toe, Charles! Hij is eenvoudig bespottelijk!

HOOFDSTUK X.

TWEE GEVAARLIJKE SINJEURS.

Graaf Highburn en Viscount Bornemouth waren, alsof ze in den circus al jaren thuis waren, naar de stallen gelopen.

De directeur had hen onder duizend verontschuldigungen alleen gelaten, daar zijn bezigheden hem elders riepen.

— Nu zijn we dan in het hol van den leeuw, graaf, zeide Bornemouth lachend, toen zij de stallen betraden. Hebt gij al een plan ontworpen?

— Als ik niet slaag met goud en juweelen, en zij koppig blijft, dan heb ik een plannetje dat in ieder geval deugdelijk zal blijken!

— Wat bedoelt gij?

— Wel, ik heb bij den juwelier Goldstein op het Strand een prachtige gouden ring in den vorm van een slang met smaragd-oogen zien liggen — juist iets voor haar. Dien bied ik haar aan, en als zij weigert —

— Welnu?

— Dan schaken wij jaar! Ik *moet* dat meisje hebben!

— Je durft nogal! En de politie?

— O, ik zal het wel zoo inrichten, dat die geen vat op mij heeft! Ik heb dat al meer bij de hand gehad!

Onder het spreken waren zij de box gaderd, waar de prachtige Barbarische schimmel Sultan gestald stond, het heerlijke dier, waarmee Olga Dimitrieff reeds zooveel succes had geogenst.

Een stalknecht was bezig de box te schroben.

Graaf Highburn keek eenige oogenblikken zwijgend toe en zeide na een poos:

— Dat is een heerlijk dier, vriend!

De stalknecht keek even van zijn werk op, en zei brommend:

— Een dier, dat het beter heeft dan menig mensch, Sir!

— Hoezoo?

— Wel, het heeft iederen dag goed voer in overvloed, en weinig werk! En ik, die het moet oppassen, verdien net genoeg om niet van honger te sterven.

Graaf Highburn spitste zijn ooren.

Hij had hier bepaald den goeden bodem voor zijn laaghartige plannen gevonden!

— Zoo, dus je zou er niet rouwig om zijn, als je er zoo nu en dan eens iets bij zou kunnen verdienen?

— Dat kan ik je op een briefje geven, mijnheer! zeide de man, terwijl hij den spreker strak aankeek. Als u soms een karweitje voor me heeft op te knappen, dan houd ik me aanbevolen! De tijden zijn slecht, en er schiet niet eens meer een behoorlijk spatje op over!

De graaf keek omzichtig om zich heen. Toen hij zich er van overtuigd had, dat er niemand in de nabijheid was, zeide hij fluisterend:

— Zou jij wel een paar pond willen verdienen, man?

De stalknecht keek graaf Highburn wantrouwend aan. Maar zijn oogen schitterden hebzuchtig toen hij zeide:

— Een paar pond, mijnheer? Dat is een heeleboel geld, en daarvoor zal ik zeker wel heel wat moeten doen?

— Och, — dat zal je wel meevallen!

— Zeg op dan, mijnheer, en als ik het zonder al te groot gevaar doen kan, dan ben ik je man!

Graaf Highburn zag nogmaals om alvorens verder te gaan.

Toen zeide hij op fluisterenden toon:

— Je meesteres gaat zeker iederen dag een wandelrit maken?

— Ja, mijnheer, des morgens, en als zij in Londen is, steeds in het Hydepark.

— Altijd op hetzelfde paard?

— Altijd! Trouwens mijn meesteres heeft maar één paard, en zou voor al het geld ter wereld niet op een ander paard willen zitten dan op haar trouwen Sultan!

— Rijdt zij steeds alleen uit?

— Soms ga ik mee, maar dat gebeurt maar hoogst zelden, daar mijn meesteres er de voorkeur aan geeft, alleen te zijn, als zij uitrijdt.

— Zoo, zoo-zoo! Hm! Dat paard is zeker heel kostbaar?

— Dat kan ook een leek wel zien, mijnheer! Het is een volbloed Barbarier, die zijn vijf-honderd pond sterling dubbel en dwars waard is.

— Maar een klein sneetje in den hiel zou het geen kwaad kunnen doen?

De stalknecht keek den vrager scherp aan.

— Het zou er van afhangen, of dat sneetje diep zou moeten zijn, of maar even voldoende om het paard tijdelijk kreupel te maken.

— Ik geloof dat wij elkander wel zullen begrijpen, goede vriend! Het is er mij inderdaad slechts om te doen, dat het paard na eenigen tijd een beetje mank wordt, zoodat het niet verder kan.

— En het doel, mijnheer? vroeg de stalknecht op vreemden toon.

— Och, beste vriend, een eenvoudige grap, anders niet.

— Kom, mijnheer, zou het niet veel beter voor u zijn, als we open kaart met elkander speelden? Denkt gij met een gek te doen te hebben? Meent gij, dat ik niet drommels goed snap wat gij voor hebt?

Graaf Highburn scheen eenige oogenblikken na te denken. Hij beschouwde den stalknecht even met opmerkzame blikken. Toen kwam hij tot de overtuiging dat, alles wel overwogen, het maar het beste zou zijn, den man in het vertrouwen te nemen.

— Welnu dan, zeide hij nog eenigszins aarzelend. Ik zal u bekennen, dat de schoonheid van uwe meesteres mij zoodanig heeft getroffen, dat ik er bijna ziek van ben! En ik heb mijzelf gezworen dat zij de mijne zou zijn, hoe dan ook, op welke manier! Als zij niet goedschiks wil, dan maar kwaadschiks! Ik weet hedenavond of het een of ander het geval zal zijn. Zoo uwe meesteres mij niet wil verhooren, zal ik u waarschuwen en moet

gij mij behulpzaam zijn om haar te schaken!

— En denkt gij dat ik mij daartoe leen voor het bespottelijk bedrag, dat gij mij hebt durven aanbieden? riep de stalknecht op spottenden toon uit. Een paar pond om mijn meesteres te verraden? Neen, mijnheer, dan zult u nog heel anders over de brug moeten komen! Voor minder dan honderd pond krijgt u me niet en boter bij de visch of ik loop dadelijk naar den patroon en vertel hem even wat u me hier heeft aangeboden!

Graaf Highburn zag heel goed dat het den man ernst was.

Hij haalde dus zijn portefeuille uit den zak en nam er een pakje bankbiljetten uit, die hij eerst zorgvuldig natelde, terwijl de stalknecht geen oog van hem afwendde.

— Ziedaar, man! zeide de „edele” graaf, terwijl hij hem honderd pond overhandigde. Maar nu reken ik ook vast op u!

Daarop wenkte hij den stalknecht nonchalant toe en verliet het circus op den voet gevolgd door zijn trawant en trouwen satalliet Viscount Bornemouth.

De stalknecht keek het edele span met een eigenaardigen blik aan. Hij stak het pakje bankbiljetten in zijn binnenzak en ging zachtjes fluitend naar den ingang van het circus.

Raffles stond onverschillig tegen de deur geleund.

De stalknecht liep op hem toe en zeide zachtjes:

— Wij hebben de schurken beet, Edward! Zij zijn in de val geloopt met een zevenmijls vaart! En ik heb bovendien nog honderd pond buitgemaakt!

— Dat heb je prachtig gedaan, Brand! Vertel mij eens gauw hoe je hem dat geleverd hebt!

Brand — want niemand anders was de gewaande stalknecht geweest — vertelde in korte woorden welk gelukkig toeval hem in aanraking met de twee samenzweerdere had gebracht en hoe hij achter hunne plannen was gekomen.

— Het kon niet mooier! riep Raffles verheugd uit, toen Charles met zijn verhaal klaar was. Wij hebben hen beet! En ik voorspel je een prachtige avond, vooral als onze waarde vriend Baxter de feestelijkheden nog wat opvrolijkt door zijn meesterlijke grappen! En nu gauw naar huis om daar jouw kostuum voor de voorstelling morgenochtend in het Hydepark in orde te maken!

HOOFDSTUK XI.

BAXTER HEEFT UITBUNDIG SUCCES.

De avond was aangebroken.

Het groote circusgebouw schitterde van licht en een eindelooze menschenstroom trok den circus binnen, zoodat de directeur zich vergenoegd in de handen wreef. Zulk een recete had hij in langen tijd niet gemaakt! Die nieuwe parterre-acrobaat bracht hem bepaald geluk aan, en hij moest stellig zien, dat hij dien prachtkerel in zijn bezit hield!

In de stallen heerschte een groote drukte. De pikeurs liepen af en aan.

De paarden werden getoomd voor het eerste nummer, een groot „dressuur-act”, zooals het op het uitgebreide programma heette.

In de gauwigheid oefenden nog een paar clowns hun nummertje voor de voorstelling.

De muziek speelde een opwekkende wijs en er heerschte in het geheele gebouw een feestelijke, prettige stemming.

Baxter zat in een der afzonderlijke kleedkamertjes, die voor artisten van naam waren gereserveerd. De inspecteur had den directeur met zijn kwaliteit in kennis gesteld en hem het doel van zijn komst verteld. Men kan niet bepaald zeggen, dat deze bijzonder was ingenomen met het plannetje van zijn bezoeker. Maar toen hij hoorde dat het om de juweelen van een zijner beste artisten ging, die hem iederen avond een klein kapitaal liet verdienen, toen gaf hij Baxter volle vrijheid om te doen wat hij het beste achtte.

Althoff moest hem dan ook op zijn woord van eer belooven, niets van zijn, Baxter's plan te verklappen, „vooral niet aan die ellendelingen van dagbladreporters”, zooals de inspecteur met grimmig gezicht beweerde.

Baxter was nu eenigszins gerustgesteld.

Hij vond zichzelf zeer belangwekkend en vond het alleen maar jammer, dat hij nog een paar uren zou moeten wachten, alvorens Olga Dimitrieff hem zou kunnen bewonderen.

Met de pruik had hij den grootsten last, maar eindelijk zat het ding toch ongeveer vast, ofschoon zijn eigen rossig haar er aan alle kanten onder uit kwam steken.

Toen hij ongeveer een centimeter verf op zijn gezicht had gesmeerd en er werkelijk uitzag om met geen tang aan te pakken, was het ongeveer zeven uur en langzamerhand kwamen de artisten opdagen.

De algemeene kleedkamer was naast de zijne gelegen en hij hoorde druk gepraat en gelach van de mannen, die zich daar in hun gewaad als piqueur, koorddanser, degenstikker of dierentemmer kwamen steken.

Het kleedkamertje van den inspecteur was maar zeer klein en ofschoon het buiten tamelijk koud was, heerschte in dit hokje door de talrijke gaspitten zoo'n groote hitte, dat Baxter zich al spoedig voelde als een kluit boter op een warme stoof.

Hij vond, dat hij buiten wel eens een kijkje kon gaan nemen en verliet daarom de kleedkamer.

Telkens struikelend over de veel te lange broek, strompelde hij de trap af, die naar de stallen voerde.

Beneden liep hij bijna regelrecht Olga Dimitrieff tegen het lijf.

Deze keek den nieuwen confrator, dien zij nog nooit gezien had, verwonderd aan, maar haar verbazing veranderde in uitbundige pret toen Baxter met een stem van den Marqué uit een melodrama zeide:

— Vrees niets! Ik ben het! Want nu pas herkende zij den inspecteur van politie, die haar met zijn hinderlijke beleefdheid was lastig gevallen.

— Maar geeft u zich nu werkelijk niet te veel moeite, mijnheer? vroeg zij, met moeite haar lachen verbergend.

— Heelemaal niet! zeide Baxter, terwijl hij zich met zijn vuurrooden zakdoek het gelaat bette, dat thans het midden hield tusschen een bedorven tomaat en een overoude Leidsche kaas.

— Voor u zou ik door een vuur willen gaan en ik beloof u, dat geen duizend Raffles ter wereld u uw juweelen zullen ontnemen, zolang er nog een sprankje leven in deze mannelijke borst huist!

Maar toen hij de arena wilde binnenstappen, werd zijn aandacht getrokken door twee keurig gekleede heeren in avondtoilet, die bij een ingang naar de stallen met elkaar stonden te fluisteren.

— Die twee heeren lijken al verbazend veel op het stel, waarvan Olga Dimitrieff mij verhaald heeft, mompelde hij bij zichzelf. De eene ziet er werkelijk uit als een stokvisch en

de ander als een kinderballonnetje op beenen! Maar dat een van hen Raffles zou zijn, kan ik mij toch moeilijk voorstellen! Ik zal in ieder geval eens poolshoogte nemen!

Hij kwam nog eenige passen dichterbij tot hij vlak achter hen stond, juist op het oogmerk, toen de korte dikke aan den langen mageren vroeg:

— En heb je nu den ring?

— Natuurlijk heb ik hem! antwoordde deze. Baxter meende te bezwijmen!

Het geluk was hem toch maar weer gunstig! Alles wat hij aanpakte lukte hem toch maar! Daar vlogen de gebraden duiven hem zoo maar in den mond! Hij twijfelde er geen oogmerk aan, of hij had hier te doen met een paar internationale gauwdieven van de gevaarlijkste soort!

Omzichtig draaide hij om de twee spreken den heen en zag dat de langste van hen een fraai doosje te voorschijn haalde, waaruit hij een schitterend voorwerp nam.

Baxter kon nauwelijks een uitroep van schrik weerhouden. Het was een ring in den vorm van een slang, met oogen van smaragd!

Hij stond op het punt op hen toe te gaan en hen eenvoudig te arresteerden, toen hij bedacht, dat dit nu toch moeilijk ging!

Ten eerste zag hij er weinig respectabel uit, en ten tweede verdiende het misschien de voorkeur het einde van de voorstelling af te wachten en in dien tusschentijd te trachten hen op heeterdaad te betrappen, indien zij nog meer zouden willen stelen.

Ten slotte overwoog hij, dat Olga Dimitrieff des te beter gezind zou zijn, naar gelang hij haar een grooteren dienst bewees.

Dit was, naar men ziet, een karakteristieke wijze van redeneeren, maar zoo was onze man nu eenmaal. Als hij het nut aan het vermaak kon paren, dan liet hij het niet na!

Baxter verwijderde zich dus ongemerkt — en daar deed hij heel verkeerd aan!

Welk een zee van ellende zou deze man zich bespaard hebben, wanneer hij nog slechts vijf minuten op dezelfde plaats was blijven staan.

Want nauwelijks was hij goed en wel verdwenen, of Olga Dimitrieff trad den circus binnen, stak dwars de arena over en wilde de stallen binnengaan, om naar haar paard te zien, toen zij daar werd aangesproken door dezelfde heeren, die haar den vorigen dag op straat hadden lastig gevallen.

Met gefronste wenkbrauwen bleef zij staan.

— Madame, zeide graaf Highburn, terwijl hij hoffelijk den hoogen hoed aflichtte, ik ben tot mijn groote vreugde achter uw naam en uw beroep gekomen en ik heb mij willen

haasten, hedenavond uw wereldbepaalde kunst te bewonderen! Daar het echter een schande zou zijn, indien een schoon jong meisje als gij te paard steeg zonder sieraden, zoo ben ik zoo vrij u dit kleenood aan te bieden, dat gij, hoop ik, als souvenir van een uwer eerbiedigste vereerders zult willen dragen!

Olga Dimitrieff keek den adellijken Don Juan strak aan.

Toen strekte zij de hand naar den prachtigen ring uit, nam hem naan, bekeek hem even en zeide toen op trotschen toon:

— Weet ge, wat ik met ongevraagde juweelen doe? Zie, dat doe ik er mee!

En met een forschen zwaai smiet zij, de mooie paardrijdster, den kostbaren ring ver achter zich, zoodat hij in het zand terecht kwam en verwijderde zich met trotsch opgeheven hoofd, zonder de beide mannen nog een blik te verwaardigen.

Graaf Highburn keek zijn vriend, en deze keek graaf Highburn aan.

Eindelijk zei graaf Highburn, schor van woede:

— Dat is me nog nooit in mijn leven gebeurd! Welnu, dan zullen we een paardenmiddel gebruiken! Ga onmiddellijk den stalknecht opzoeken en hem zeggen, dat wij op hem rekenen!

Met haastige schreden verwijderden de twee waardige vrienden zich.

Maar twee mannen waren ongezien getuigen van het voorgevallene geweest — Raffles en Brand!

Zij waren te ver af geweest om te kunnen hooren wat er gesproken werd, maar de gebaren van de paardrijdster hadden aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten.

— Heb ik je te veel gezegd van het karakter van dit moois meisje, Brand? vroeg Raffles met een voor hem ongewonen warmen klank in zijn stem.

— Neen, Edward, antwoordde de secretaris. Zij is inderdaad een buitengewoon schepseltje en verdient jouw bescherming ten volle!

Het was onder die bedrijven acht uur geworden en de voorstelling ging beginnen.

Het eerst trad de directeur, Althoff, op met zijn acht beroemde Trakeners, vervolgens nam een koorddanser zijn plaats in.

Toen deze voor het luide applaus gebogen had, was de beurt aan het Trio Bellini.

Raffles ontdeed zich van zijn overjas, die hij over zijn dun maillot had aangetrokken en betrad met zijn twee tijdelijke kameraden de arena, maar niet dan na Charles te hebben toegefluisterd:

— Zet je oogen goed open, Brand! Let op Baxter, maar let tevens op de juweelen, want men kan nooit weten!

— Je kunt je op mij verlaten, Edward, en nu goed succes!

Men kan gerust zeggen, dat Brand de eenige man in den geheelen circus was, die wist, dat een der drie gebroeders de doodsvijand van inspecteur Baxter, Raffles was!

Niemand van het duizendkoppige publiek had daar ook maar het minste vermoeden van en zeker niet Baxter zelf, die met oogen, uitpuilend van verbazing, naar het stoutmoedige werken van de drie acrobaten keek.

Een stormachtig applaus begroette iederen toer, en aan het slot van het nummer scheen het gejuich geen einde te zullen nemen!

Wat hij anders maar hoogstzelden deed, dat deed de directeur Althoff nu: hij ging met uitgestrekte handen op Raffles toe, die zich door Charles snel weer in zijn overjas had laten helpen, daar hij bezweet was, en zeide:

— Ik geef je een pond per avond meer, als je een contract voor een half jaar bij mij wilt teekenen!

— Daar praten we nog wel eens over! zeide Raffles lachend, terwijl hij zich met Brand naar de kleedkamer begaf, om zich daar weder te gaan verkleeden.

Nog een paar nummers volgden en toen begon de pauze.

Charles Brand nam Raffles terzijde en fluisterde hem in:

— En hoe is het nu met onze grap?

— Daar beginnen we nu aan.

— Ik moet je bekennen, dat ik vreeselijk nieuwsgierig ben!

— O! Het is heel eenvoudig! Ga maar met me mee!

Raffles ging Charles voor naar de kleine cantine, die achter de stallen was gelegen.

Daar zaten een viertal clowns een glas bier te drinken.

Raffles trad binnen, klopte een der artisten op den schouder en fluisterde toen zachtjes in het oor:

— Wil jij en je kameraden zonder eenige moeite ieder vijf pond verdienen en tegelijkertijd een goed werk doen?

De klant keek Raffles even stom verbaasd aan, maar een blik was voldoende om hem te doen zien, dat deze in vollen ernst sprak.

Hij beraadslaagde even met zijn makkers en een minuut later stonden de zes mannen in een stil hoekje van den stal geheimzinnig met elkaar te fluisteren, terwijl nu en dan een met moeite onderdrukt gelach uit het troepje opsteeg.

De pauze was afgelopen.

Het publiek, dat de stallen bezocht had, nam weer plaats.

Het licht in den circus ging weder op en de muziek zette een vroolijk wijsje in.

Graaf Highburn en viscount Bornemouth zaten in een loge vlak tegenover den ingang der stallen en Baxter, wien door de spanning en de angst, dat zijn „boeven” hem zouden ontsnappen, de schmink bij straaltjes van het gezicht liep, had achter het groote gordijn post gevat, dat de stallen van de arena scheidde en verloor hen geen oogenblik uit het oog.

Het eerste nummer na de pauze was afgelopen en nog steeds stond de nagemakte August de Domme door de reet van het scherm te loeren, ofschoon hij al menigmaal door ongeduldige stalknechts, met harken, stoelen en tafels en andere voorwerpen in den rug gebeukt was. Maar dit alles had Baxter gaarne over voor het voorwerp van zijn helaas, zoo diep ongelukkige liefde.... en voor zijn beroep!

Het tweede nummer was nauwelijks afgelopen, toen Baxter werkelijk meende, dat de wereld verging!

Hij gevoelde zich namelijk plotseling ruw aangegrepen door vier paar krachtige handen en onweerstaanbaar in het verblindende licht van den circus en naar de arena gesleept!

Een juichkreet ging onder het publiek op!

Het publiek begreep, dat er een alleraardigst nummertje te wachten was, want de vier nieuw binnengekomen clowns behoorden tot de besten van Europa!

— Laat me los! riep Baxter woedend, op gedempten toon tot een der clowns.

Het publiek schaterlachte!

En zelfs Graaf Highburn en viscount Bornemouth, die al blasé waren van dit soort grappen, moesten lachen om het gezicht van dezen voortreffelijken August de Domme.

Midden in de arena stond een houten keukentafeltje en een paar stoelen, benevens een groote emmer met warm water.

De clowns sleurden den rampzaligen Baxter naar een der stoelen en duwden hem er op neer.

Nu kende de woede van den inspecteur geen grenzen meer!

Hij vreesde een valstrik van de twee boeven en gilde nu luidkeels:

— Als jullie me niet loslaat, zal ik ieder een halfjaar in het cachot op water en brood laten stoppen!

Het publiek lachte tranen.

Een der clowns haalde een eind touw te voorschijn en bond Baxter op een stoel midden in de arena vast.

De tweede kwam met den emmer warm water aandragen en begon het gelaat van den beklagenswaardigen inspecteur van politie met een spons te bewerken!

Toen hij ongeveer zijn normale wezen-trekken weer had herkrege, wipte clown no. drie hem de pruik van het hoofd....

Een kreet van verbazing steeg onder het publiek op!

— Het is Baxter, gilde men op de bovenste rangen.

De kreet werd onmiddellijk door de stalles-plaatsen en de loges overgenomen.

— Het is Baxter! schreeuwde men overal.

Het gejuich werd zoo oorverdoovend, dat men de muziek haast niet meer hoorde, maar het was niet zoo sterk, of men hoorde toch nog altijd de stem van Baxter er boven uit, die als bezeten brulde:

— Laat me los, schurken, boeven! Ik zal jullie allemaal tien jaren naar de galeien sturen!

Plotseling kreeg hij de loge in het oog, waar graaf Highburn en viscount Bornemouth gezeten waren.

De twee heeren waren opgestaan en wilden zich verwijderen, daar zij blijkbaar genoeg van de voorstelling hadden.

Plotseling begon Baxter te gillen, terwijl hij op de twee vertrekkende adellijke heeren wees:

— Daar gaan de twee schoeljes! Houdt ze vast! Houdt den dief! Moord! Brand! Zij hebben den ring van Olga Dimitrieff gestolen! Blijft zitten of ik schiet op jullie!

Baxter zeide dit natuurlijk in zijn blinde woede, want zijn revolver lag veilig in zijn kamer thuis!

Eindelijk kregen de clowns medelijden met hem en sjorden hem met stoel en al de arena weder uit, terwijl de inspecteur den circus met zijn gebrul vervulde en spartelde als een varken, dat men ter slachtbank wil leiden.

Maar met de twee adellijke heeren liep het nog minder aangenaam af.

Twee politie-agenten, die steeds aan den ingang op post stonden, hadden Baxter herkend, toen hij van de laag schmink ontdaan was.

En toen zij de twee heeren zoo vlug den circus zagen verlaten, terwijl hun superieur hen voor boeven en dieven uitmaakte, meenden zij er goed aan te doen en hen te arresteeren.

De twee heeren werden naar de stallen gebracht, waar de intusschen van zijn boeien bevrijde Baxter, schuimbekkend van woede, tot zijn twee ondergeschikten zeide:

— Fouilleert die kerels en als een hunner een gouden ring in den vorm van een slang bij zich heeft, brengt ze dan weg en sluit ze op!

Vlug fouilleerden de twee politie-agenten hen en vonden het etui met den kostbaren ring en ondanks al hun protesten zaten de twee adellijke clubleden twintig minuten later veilig en wel achter slot en grendel!

Wat Baxter wedervoer, nadat hun onschuld den volgenden dag gebleken was, dat meldt de geschiedenis niet, maar toen de voorstelling was afgelopen, zeide Raffles lachend tegen zijn vriend:

— Jij behoeft morgen althans niet als amazone te fungeeren, beste Brand!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN